

Az Alkotás Öröme

NTP-KKI-B-15-0161

Önképzőköri írások 2016

 EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKEZELŐ

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERUMA

 Nemzeti
Tehetség Program

Kedves Olvasók!

Van egy kis csapat a Poliban, amelynek tagjai hétről hétre ösz-szegyűlnek, hogy közösen al-kossanak. Odaszánják a péntek délutánjaikat, mert szeretnek ol-vasni, írni, beszélgetni, együtt lenni. A Politechnikum min-den korosztályából vannak kö-zöttük hetedikestől végzősig, sőt régebbi önképzőkörösök is. Ér-deklik őket a világ dolgai, kíván-csiak, nyitottak, ügyesek, sőt, te-hetségesek. Ezt bizonyítják a kö-vetkező írások is, melyek részint az éves munka gyümölcsei, ré-szint a balatonszárszói alkotótá-bor szülőttei.

Olvasátok szeretettel és tisztelettel, mert lehet, hogy a jövő „kortárs művészetének” zsenyéit tartjátok a kezetekben!

Politechnikum, 2016. június 5.

Hargitai Bea

Az önképződők egymásról

Lili: Drámai szende. Remélte, hogy lesz zongora a szobájában.

Misu: Világító kék szemek. Csupa ellentmondás, nem is egy ember, hanem legalább kettő.

Áron: Jó a mellénye. Felakasztotta.

Márk: A csoport nagy öregje. Szőrös láb, csupasz talp. Hattyúk kísérik a naplementébe.

Samu: Jó ritmusérzéke az örületbe kerget. Szőke haj, kék szemek, a mesebeli királyfira emlékeztet, de az túl giccses lenne. Különben is vörös a haja.

Samu: Mondj valami szépet rólam!

Áron: Nem tudok, ismerlek.

Krisz: Fekete pulóver, fekete póló, fekete nadrág, fekete cipő, fekete kabát. A stégen is. Fekete törülköző. Jelenség. Art deco.

Kata: Bölcs üveggyólyó.

Bálint: Három hónapig nem beszélt. Viszont szerencsére írt. Szeretjük, ha ír.

Myrtill: A csapat anyukája, kedves és gondoskodó. Közben kiszínezi maga körül a világot.

Bori: Érzékenység, virágok a hajában.

Zsófi: Lélektan, nagy lélek. Időnként eltűnik.

Ábris: A távolból figyelő segítő.

Bali: 4 előtt 5 perccel jön, olvas, ráérez. Nagyon intuitív.

MŰHELYMUNKA ÉV KÖZBEN

Szigeti Bálint: A fülke

A folyosón át meg át hullámzottak a fények.

A sarkon befordult egy egérember. Kezében kis-táskát szorongatott, minden döccenésnél finoman összerándult. Félénken pillogott be a fülkék ablakain. Az egyikben csak egy valaki volt.

Félretolta az ajtót és betuszkolta magát a résen. A kabinban álmosítóan meleg volt, valahol a közelben táskarádió duruzsolt. Táskáját térdére fektette, leült.

A vele szembeni ember köztisztviselő lehetett, igen magas rangon. Fekete bajuszt és öltönyt viselt, félrecsúszott fekete nyakkendővel. Lábán utazónadrág és fekete lakkcipő. Egész lényéből valami büszkeség áradt.

Az újonnan érkezett fészkelődött egy kicsit, kinézett az ablakon, hogyan gurulnak el a házak, templomtornyok, laktanyák. Nem bírta az ilyen számon kérő csöndet. Dúdolgatni kezdett. Egy nagyobb döccenésnél a hivatalnok bőröndje a tartórács peremére ugrott, vészjóslóan billegett.

– Elnézést – szólította meg tisztelettudóan az aktatologató. – A bőröndje mindjárt leesik.

A hivatalnok nem reagált.

– Tudja, mit? – ugrott fel. – Én majd megigazítom! – Ügyetlenül felmászott az ülésre és megigazította. – Remélem, nem haragszik – mondta lihegve és visszaült a helyére. Egy kicsit maga elé bámult.

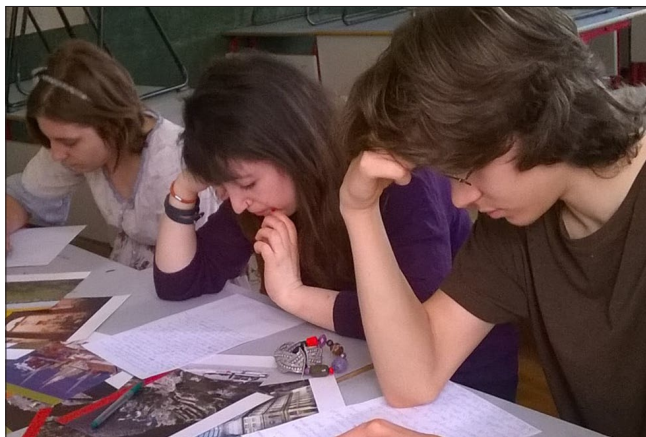
Furcsa, hogy egy ilyen magas beosztású ember a harmadosztályra váltott jegyet. Biztos inkognitóban van. Lesz otthon nagy öröm, ha elmeséli, kivel barátkozott össze. Talán még a vezetőségben is helyet kap. Rá-rásandított a túlsó széken ülőre. Végül összezsuzdta a bátorságát.

– Mit cipel abban a táskában? Messzire utazik? – kis büszkeséget érzett, hogy tényleg meg merte szólítani.

A hivatalnok hallgatott.

– Igaza van. Nem szabad ilyet kérdezni.

– Kifejezetten hideg van odakint. Nyári este ellenére. Majd' megfagytam a vonatra várva.

A hivatalnok továbbra is hallgatott, de csak ült némán, nem zavarta el. Meghallgatta! – Ez tényleg nem olyan érdekes, hogy firtassuk.

Megint ücsörgött.

– Hú. Meleg van itt bent. Nem bánja, ha letekerem a fűtést?

A hivatalnok nem bánta.

...

– Maga szerint is kényelmes ez az új vasútvonal? Alig döcög.

A szerelvény ebben a pillanatban döccent egyet, a hivatalnok feje kissé megbillent, amit a másik finom fejbólintásnak értelmezett. Felbátorodott.

– A nevem Ezil. Ezil Planc. A nagyapámat hívták így... – kinyitotta a kézitáskát és kivett belőle egy fényképcsokrot. – Nézze. Ő az itt – és a hivatalnok elé tartott egy kifacsart citromra emlékeztető öregembert. – Ezek a gyerekeim – három pufók kisfiút mutatott tengerészsapkában. – Ő Arnold, ő Ethel, és ez pedig Balthazar. Ezek persze már nagyon régi képek. Mindegyikük felnőtt már. És ő az anyjuk. Igen, valóban gyönyörű asszony – mondta, simogatva szemével a képet. Aztán elkomorult –, legalábbis az volt. Régi kép – gyors mozdulattal zsebre tette. – Mára már, mára már... Szóval a kapcsolatunk üres – lesütötte a szemét. – Nem én kezdtem. Megpróbáltam szeretni. Igenis megpróbáltam! De nincs miről beszélgetnünk. Keresztretjvényeket fejt. Én meg ülök és keresem benne ezt a fotót. A fenébe is, igaza van! Ez nem egy jó kapcsolat. Most, hogy mondja, már rég nem szeretem, csak tudja, a gyerekek... Az egyik egyetemre jár. Van egy barátnője, de azóta nem jött haza. A másik Alaszkában van. Tudja, az Amerika! Minden karácsonykor küld egy lapot. Nagyon érdekesek azok az amerikai bélyegek... Hogy hol a harmadik? Nem tudom. Ezek a munkatársaim – mindhárom fotó kocsmában készült, bezavart a képbe egy hatalmas sárga sör. – A munkahelyemen kiemelkedő teljesítményt nyújtok. És szeretem is. A vezetőség megengedte, hogy a kreativitás érdekében mindenki saját szobanövényt tartson. Az enyémet Mircellának neveztem el. A feleségem után. Kicsit már beteges, a kertészetben azt mondják a fény hiánya miatt. Na, mindegy. Nagyon izgalmas munkám van. Telefonszámokat hasonlítok össze egy nagy könyvből, és ha hiba van, ki kell jelölnöm. Pirossal! Miért mondja ezt? De jó vagyok benne! Mi mást csinálnék? Azt hiszem, igaza van. Borzasztó munkám van. Már régóta nem szeretem. Csak hát tudja, a család... Hogy, váltsak? Igaza van!

Hallgattak. Ezil félt. Ezil rettegett. Összeborzolta jólfésült küllemét és halkán dülöngélt a sarokban.

A vonat megállt, Mr. Earl Wilson Porter, köztisztületben álló temetkezési vállalkozó felébredt.

– Ne hagyjon magamra! – kérte egy idegen és a kezét szorongatta.

– Bocsánat, nem ismerem magát – mondta Wilson és leszállt a szerelvényről.

Másnap Ezil hét óra húszkor homlokon csókolta feleségét, vette a kabátját, és munkába ment.

Kiss-Kuntler Áron: Egy vicces ember napja

Hétfő reggel felkeltem, legalábbis gondolom, mert már a vécén ülök, és nem emlékszem arra, hogy kikeltem volna az ágyból. Félek az illemhelyen trónolni azóta, mióta pár kölyök beköltözött a lefolyómba, és csúszlival lövik a popómat. A stressz

szes ürités után felkötöm magamra pórázomat és elindulok a munkába. Séta közben hallgatom a hangokat a fejemben. Fura hangok ezek, mindenféle dolgokat mondanak velem kapcsolatban, amiket én izgatottan hallgatok. Egy cigarettagyártó gépeket gyártó gyárban dolgozom. Mikor odaérek, meglátom barátaimat, akik éppen hevesen önkielégítenek. Beszállok a beszélgetésbe, de elfárad a csuklóm és inkább bemegyek a dobozomba. Ülök az irodámban és egy kakaós csigát majszolok. Hirtelen meglátom a főnökömet és kidobom a kakaós csigámat a kukába. A főnök odalép hozzám, vagyis feláll az asztalomra és elkezd velem ordibálni. Egy ideig hallgatom, de egy másik hang üti meg a fületem. A kakaós csiga szól ki a kukából és ezt mondja: Leszarom, leszarom, leszarom, leszarom. Azt veszem észre, hogy már nem a kakaós csiga mondja, hanem én ordítom a főnökömmnek, aki erre egérré változik és befut egy lyukba.

Miután végzek a munkámmal, elmegyek színházba kulturálódni. Csak egy óra múlva kezdődik a darab, ezért van időm enni egy fagyit. Meg is veszem a fagyimat és elkezdem nyalni, de hirtelen a fagyvi visszanyal. Egy ideig nyalogatjuk egymást, míg a fagyim meg nem szólal:

- Szerinted nem vagyok túl sovány?
- Nem, nagyon jó alakod van.
- Ezt most hogy érted? Te dagadtak nevezted?
- Nem, nem, dehogyis! - mentegetőzőm.

A fagyim nem volt már finom édes, hanem keserű lett, ezért kidobom a kukába.

Még mielőtt bemennék a színházba, felakasztom magam egy vállfára, hogy mindenki lássa előkelőségemet. Bent leülök a bárban, mert még van egy kis időm kezdésig. A csinos pultos lány megkérdezi tőlem, hogy milyen érzelemlyomót kérek. Egy whiskyt rendelek. Miközben iszom az italom, két hangya érkezését hallgatom az élet értelméről. Bemegyünk az előadásra, ami elkezdődik, de soha nem áll le.

Amint kijövök a színházból, elsétál előttem egy gyönyörű szőke, aki egyből elragadja az aortapumpámat. Követem a lányt, de meglátok egy kirakatüveget és benne valami sokkal fontosabbat. Elkezdem nézegetni magamat és látom, hogy az orrom lyukában lakó manócskák pattanásokat rajzoltak az államra. Amúgy gyönyörű az ecsetkezelésük, tökéletesen érzékeltetik a pattanások közepén lévő gennyedtséget.

Hazafelé megint hallgatom személyre szabott hangjaimat, amik ugyanazt mondják, mint legutóbb. Hazaérek, bemegyek a házamba, köszönök a szappantartómban lakó vízilónak és ledőlök az ágyra. Álomba zuhanok egy átlagos nap után.

Kiss-Kuntler Áron – Bálints Mihály: Én?

Én egy senki vagyok, de mégis valaki.

Kijutottam már a tisztásra, ahol hallok a csörgedező patakok, a madarak hangját. Érzem az erőt, amely egybevon a természettel, elmossa a gátjaimat, félelmeimet és kitisztítja a fejemet. Nem homályosítja el látásomat az erdő, melytől már sikerült elszigetelni magamat. Földöntúli erdő volt ez, másodpercenként eresztettek gyökereket újabb és újabb párlánták, és voltak ott olyan idős fák is, melyeknek a gyökere már mélyen beleivódott a földbe. De most már nem bolyongok ott. Most már nem aggódom a jövő miatt, és nem tapad rám piócaként a múlt nyomása. Legalább is úgy éreztem.

Hirtelen a fák beborultak felettem, és a tisztás elhomályosult, a patak elapadt. Ott találtam magam abban a sötét erdőben, ahol megint éreztem azokat a félelmeket és kétségeket, melyeket már egyszer elengedtem. Ezek az én félelmeim voltak. A fák közül kilépett az a sértődékeny, szorongó személy, akit úgy neveztek el a szülei, hogy Patterson Falson. Próbáltam menekülni előle és visszatérni a tisztásra, de nem tudtam, visszatartott. Tudtam, hogy szembe kell néznem vele.

– Jaj, csak így eldobnál engem, mikor együtt voltunk egész életemben? – mondta.

– Igen, nincs rád szükségem, mert hazug boldogságot és nem létező félelmet mutatsz.

– Hamis boldogságot? Hát elég boldognak tűntél, amikor megnyerted azt a futóversenyt, vagy amikor oly sok év után az apád végre elismert – mondta gúnyos mosollyal.

– Nem én voltam boldog, hanem te, mert ezek is csak téged hizlaltak.

– Na és? Hiszen mi ugyanaz az ember vagyunk.

– Nem, te csak ennek az erdőnek a teremtménye vagy, és szégyellem magam amiatt, hogy veled valaha is azonosultam. Hová tűntél?

Patterson értetlenkedve ült fel az ágyában. Felébredt és ránézett az órájára. Láta, hogy mindjárt kezdődik az edzése. Gyorsan összehajlította az edzőruháját és elindult. A bejáratnál szembetalálkozott riválisával, aki mindig legyőzi futásban. Udvariasan köszöntek, pedig utálták egymást. Egész délután kerülték a szemkontaktust, csak az edzés végén akadtak össze, amikor az edző őket kettőjük közül választotta ki, hogy megmérkőzzenek. A rajtvonalhoz álltak, és az edző a sípjába fujt.

Elindultak. Fej fej mellett haladtak végig. Patterson tudta tartani az iramot, sőt a végére jobban is állt. Már látta a célvonalat. Szeme sarkából megpillantotta ellenfelét, aki jött fel, de még mindig egy karhosszal vezetett előtte. Ki kell bírni. Jobban félt a vereségtől, mint amennyire hitt a győzelemben. Ki kell bírni. Már megint az a fránya vége. Hogy fogja utálni magát, hát még, ha az apja megtudja! Ki kell bírni. Alig húsz méter volt hátra. Patterson már látta, ahogy átlép elsőként a célvonalon, örömmámor tölti el, ahogy eldicsekszik apjának és önmagának.

Ekkor egy lökés érte. Ellenfele már beérte, de megelőzni nem tudta, ezért – ami Patterson számára jól látható volt – szándékosan vállával nekiütöközött, és Patterson ezzel lendületet veszített. Ellenfele elzúgott mellette és legalább egy félméteres előnnyel ért célba.

A fiú magán kívül volt. Győzködte az edzőt, hogy igazságtalanság történt, de az nem hitt neki. Mérgében sarkon fordult, az öltözőbe rohant és káromkodva bevágta az ajtót. Püfölte a szekrényeket, szidta magában az edzőt és a világot. Bedobálta a cuccait a táskájába és zuhanyzás nélkül hazaindult.

Késő volt már, mikor megérkezett. Nem szólt senkihez, még vacsora alatt se. Mikor apja az edzésről kérdezte, szokásával ellentétben folyamatosan kitérően válaszolt – ezzel fölbosszantva apját, aki néhány Patterson stílusára vonatkozó keresetlen szóval kísérelt a szobából.

Egy-két perc múlva az apja visszajött, már mérgesebben. Mivel olyan kedve volt, most épp az iskolai eredményeit kérte számon a fiától. Ezután hirtelen felemlegette a fiú – szerinte gyászos – sportteljesítményét is, és emelt hangon kijelentette, hogy elsüllyedne széken, ha ő is így viselkedne az életben.

A fiú semmibe meredő szemmel nézett maga elé. Harag és félelem volt a fejében. Apja szavainak hatására elméjében ismét az erdő sötét mélyében találta magát, ráadásul egy ködfelhőben. Nem is tudott semmire se gondolni, csak arra, hogy ez nem helyes. Válaszolni se tudott, mindössze apja utolsó szavai csengtek a fülében.

– Hallasz? – Kiáltott az apja, aki ingerült természete ellenére, sosem bántotta.

Semmi válasz.

– Hallasz???

A fiú ránézett.

– Hallak – mondta és kiment.

Kavargott a feje, de most kicsit máshogy, mint az előbb. Az erdőben érezte magát még mindig. Nem tudta, mitévő legyen. Nem tudta, mit csináljon. Úgy érezte magát, mint egy kismadár, akit felkapott egy szélvihar és nem tud kijutni belőle. Dühösen bevágta maga után az ajtót. A csattanást nem hallotta. Már megint itt tart. Megint ebben az állapotban. Soha sem fog tudni továbblépni. Nem fog tudni közelebb jutni önmagához, a tisztáshoz.

De most mintha valami más lett volna. Most sokkal jobban haragudott, mint félt. Tudta, hogy a mostani helyzet nem csak az ő hibája, és igazságtalanságok történtek vele. Valami más volt.

Az ajtó csattanására a falak remegése leverte az akasztójáról Patterson egyik aranyérmét. Nézett rá. Egy ezerforintos bolti fémérme, ami azt jelképezte, hogy valamikor ő volt a legjobb, valahol valamiben.

Sokáig néztem az érmét. Mit csinálók? Hagyom, hogy az erdőbeli, szorongó önmagam felülkerekedjen, nemcsak most, hanem már sokadik éve. Hogyan lehetnék önmagam, ha hagyom, hogy a düh, a félelem és a szorongás irányítson? Ha hagyom, hogy ezek tegyék ki az életem. Hogy mindent beáldozzak a jövő biztonsága érdekében a múlt fényében? Miért hagyom, hogy a rossz részem és apám határozza meg minden mozdulatomat, lépésemet, érzésemet? Hogyan lehetnék én, a pillanatbeli Patterson Falson boldog, ha egyszer nem hagyom magam boldognak lenni?

Kinézett az ablakon, rá a hold és a lámpák által megvilágított házakra, majd a csillagos égre.

Hirtelen ötlettől vezérelve megragadtam az érmét. Nem hajítottam bele a szobámban lévő kukába, hanem kimentem a lakásból, egyenesen a földszinten lévő zöld szemetes felé sietve. Ennyi volt, nem csinálom tovább. Nem hagyom magam, az erdőbeli Patterson miatt ketrecre zárni és úgy élni le az életem. Patterson és az apám uralmának vége. Az utolsó lépcsőfoknál megállt. Dühös volt. Még kavargott a feje és ránézett az érmére. Aztán határozott léptekkel, magabiztosan elindul a kuka felé. Vége van.

Miután bedobta az érmét a kukába és ráhúzta a kuka fedelét, ott maradt egy ideig. Egy idősebb nő lépett be a lépcsőházba, köszönt neki, de a fiú meg se hallotta. Kint volt az erdőből, de nem ért ki a tisztásra. Nem tudta, hol van. Lassan elindult felfelé és belegondolt, mit tett. A szabadulás utáni vágyból pontosan ugyanolyan indulattal dobta ki az aranyérmét, amilyen indulat régen volt benne. Nem talált megnyugvást, akárhogy is akart.

Miért nem? Mi ez? Mégis ők győznek? Mégis egy senki vagyok? Sosem jutok ki innen? – kétségbe volt esve, leült egy lépcsőre kezébe temetve az arcát, és gondolkozott.

Ha eldobok mindent magam körül, ami félelemben tartana vagy a múltamra emlékeztet, akkor ugyanúgy menekülök valami elől. De én nem akarok menekülésben élni. Az nem szabadság. Ha már nincs félelmem attól a tárgytól, akkor tudok együtt élni vele. De hogy eldobni... Ezzel csak a félelmemet bizonyítom és menekülök.

Visszament az érméért. Ez az övé. Ő teremtette, ő tette le az asztalra azt a teljesítményt, amiért kapta. Ahogy az övé a tisztásbeli és az erdőbeli Patterson Falson is. Ha felül tud kerekedni a félelmein, a szorongásán, az indulatain, akkor lesz igazán önmagga. Ha eltűnnek a fák és az erdő megfogyatkozik, akkor és csak akkor. És akkor áll ott ő a tisztáson – a madarak, a virágok és a patak körében, békességben.

Kivettem a kukából az érmét. Nem fogom visszatenni oda, ahol volt, de megtartom. Enyém a múlt, a jelen, a jövő is – fák nélkül.

Ahogy visszamentem a lakásba, boldog voltam. Mintha egy nehéz kő esett volna le a szívemről, lelkemről. Voltam valaki, az erdőbeli énem meg senki lett. Végre szabadnak éreztem magam.

Bánfalvi Samu: ?

Csalódtam amikor anyu azt mondta: ennyi,
csalódtam amikor apu azt hitte: ennyi,
sírtam mikor megtudtam: ennyi.

Bánfalvi Samu: Hans, a malac

Disznófej! Disznófej! – csúfolták Hansot a többiek, de ő nem hallgatott rájuk. Büszkén viselte a fejet, ide-oda forgatta, kereste a többiek riadt tekintetét. Ők féltek tőle, ezért csúfolták, azt hiszem. Én mindig is jóban voltam vele, így a disznófejet is toleráltam, bár egy-két nap után azért már elkezdett bűzleni. Gondoltam, szabad országban élnék, hát miért ne viselhetné azt az izét a fején, ha neki jólesik, nem fogom megakadályozni benne.

De elkezdett egyre furcsábban viselkedni. Gyakran nézegette magát a tükörben például. Jeleztem is neki finoman, hogy azért most már illene levenni a disznófejet, mert ijesztő és kellemetlen szaga van. De ő csak nem állt kötélnek. Pár hét elteltével már én is kezdtem kerülni, a többiek pedig abbahagyták a csúfolódást. Nem mintha már nem féltek volna tőle, inkább mert már túlságosan is féltek. Ami, mi tagadás, nem is csoda, már én is féltem. Egy idő után elkezdett horkangatni, pont, mint a disznók. Mondtuk neki, hogy ez már viccnek is rossz (főleg hogy nem volt az), és ha a fejet nem is hajlandó levenni, legalább a horkangatást hagyja már abba, de ebből sem engedett.

Az egyik osztálytársam, egy Elif nevű, felállt egy matematikaórán, az asztalra csapott, és azt mondta: Elég, elég volt! Odarohant Hanshoz (akit amúgy Günther tanár úr az utolsó padba ültetett), és megpróbálta lerángatni róla a disznófejet. Az meg majdhogynem elharapta a torkát, vitték is szegény Elifet a sürgősségre, aztán meg három hónapig csak suttogva tudott beszélni. Ami azt illeti, Hans is megnémult. Persze időnként horkantott egyet disznó módra, de már nem kommunikált semmilyen módon. Úgy emlékszem, gyakran jött be kisebb zúzódasokkal a karján meg az oldalán. Csak találgatni tudunk, hogy honnan származhatnak, de én úgy éreztem, a szülei tették vele, biztosan ők is le akarták venni a disznófejet róla, de nem jártak sikerrel, az még mindig rajta volt.

Mi nagyon dühösek voltunk rá Elif miatt, úgyhogy megbeszéltük, hogy rendszeren módszerre tanítjuk. Megvártuk, míg kimegy a mosdóba, és jól összevertük. Nalren még el is törte a mutató- meg a gyűrűsujját. Amikor már nem harapdált meg kapálózott, odaengedtük Elifet (aki még mindig nem tudott rendszeren beszélni), hogy elégtételt vehessen a torkáért. Odaverte a fejét egyszer-kétszer a földhöz, belerúgott egy párat, leköpte, majd mint aki jól végezte dolgát, sarkon fordult és kiviharzott a mosdóból. Hans fájdalomakat rőfögött.

Ahogy jobban megnéztem, mintha élénkebb színe lett volna a disznófejnek, mint mondjuk pár nappal azelőtt. Így visszagondolva egyre inkább élénkült a színe. És már a szaga is egész tűrhető volt. Gondoltam, ez azért már elég furcsa, ideje volt leszedni. A hóna aljánál fogva felállítottuk Hansot, kést ragadtunk és megpróbáltuk levenni róla a fejet. Ahol megváltuk a sertésarcot, kiserkent a vér. Hansmalac kinkeservesen visitott. Így jár az, aki túl sokáig visel disznófejet.

Bánfalvi Samu: Az idő bábjai

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer, már én sem tudom hol, egy kastély. Ez a kastély már időtlen idők óta ott állt, senki sem zargatta; vagy azért mert nem merte, vagy azért, mert nem tudott a létezéséről.

Ebben a kastélyban lakott az idő. Ott kongott szakadatlanul a végtelen, öreg falak között. Neki már minden mindegy volt, semmi sem képviselt értéket számára, még a régen nagy becsben tartott emberi életek sem.

– Elfáradtam – zokogta az idő, de senki sem hallotta. Visszapattant a végtelen falakról. – Elfáradtam – próbálkozott újra, hátha most másképp alakul, de még a visszhang sem vett róla tudomást.

Nagy bánatában elhatározta hát, hogy kiválaszt egy embert, aki herceg lesz birodalmában, és aki cipeli majd helyette a végtelenség súlyát. Belopózott az emberek világába, és minden élő és mozgó ember fülébe lehelte ajánlatát.

– Tied lesz minden, mi élő és élettelen. Tied lesz az újszülött, és tied lesz a gyermek, az öreg, az agg és a fiatal. A sors lesz az inasod, a halál lesz a bírád és te leszel az idő – mondta.

Az emberek egyik jellemző tulajdonsága a becsvágy. Ezt tudta az idő, és ravaszul kihasználta.

Bévalt a terv, gyűltek is a becsvágyó emberek az idő kastélya előtt. Voltak ott királyok, bárók, jobbágyok, parasztok, grófok rang szerint csoportosulva. Az idő kiállt a kastély legmagasabb tornyára, demonstrálva erejét, és onnan kiabált le az embereknek.

– Még nem késő hazamenni. Aki bátor és megfelelőnek érzi magát a tisztségre, az maradjon, aki pedig gyáva és félve jött ide, az szaladjon – mondta némi büszkeséggel a hangjában.

És tényleg szinte megféleződött az összegyűlt tömeg, csak a legkapzsibbak és a legbecsvágyóbbak maradtak.

Az idő most hozzájuk szólt:

– Három próbatételt kell kiállnotok. Az első, hogy megmásszátok a végtelen tornyot és feljöttök ide hozzám – mondta.

Az emberek nem sokat teketóriáztak, nekiindultak a toronynak és már másztak is. Másztak és másztak. Telt az idő, csak telt és telt. Négy-öt órába is beletellett, míg lezuhant az első ember. Esés közben megöregedett és csak pár kopott csont ért földet. Ez elvette a többiek maradék erejét is. Úgy estek alá, mint az eső. Akik még másztak, azokat is csak az életöztön tartotta a falon. Nem volt már bennük se kapzsóság, sem pedig becsvágy. Azt már rég kiizzadták az út elején.

Végül négyen elérték útjuk célját. Az idő alázatosan meghajolt előttük.

– Nem akarom rabolni az időtöket, úgyhogy mondom is, mit kell csinálnotok. Felejtétek el, miért vagytok itt – mondta tömény bizalommal telve.

Az emberek erőlködtek. Eltorzult az arcuk az igyekezettől.

Az idő csak várt és vigyorgott. Teltek a percek, az órák és a napok. Az emberek pedig csak felejtettek. Végül az idő megelegette a várakozást és lejárt.

– Na, miért jöttetek ide? – kérdezte.

– Úgy emlékszem, azért, mert holott király voltam, nagyobb hatalomra vágytam – válaszolta az első.

Az idő vállon ragadta és letaszította a végtelen toronyból. Az megöregedett és végül ő is egy kis csontkupacként végezte a kastély kapujánál.

– Fogalmam sincs, de mondd csak, te ki vagy, mielőtt kérdezősködnél? – kérdezte a második. Az idő kezét rázott vele és utasította, hogy fájadjon a torony belsejébe.

– Nem tudom, de kérve kérlek, ne ölj meg, mint az elsőt – válaszolt a harmadik.

Az idő hitt neki, és őt is invitálta a második mellé.

– Ha jól emlékszem, azért, mert szegény jobbágy voltam, és mindig sanyargatott a földesúr. Gondoltam, ha én leszek az idő, majd bosszút állhatok rajta – mondta a negyedik. Végül ő is zuvas csontkupacként végezte valahol lent, nagyon lent az emberek világában.

Az idő besuhant a torony belsejébe. Örült hangzavart csapott boldogságában.

– Na akkor lássuk a harmadik próbatételt! – mosolyogta.

Előhúzott két tört fehér talárijából, és a megmaradt két férfi kezébe adta.

Velem kell párbajt vívnotok – mondta a legnagyobb természetességgel, amit csak elő tudott adni a hangjából.

A két férfi már mindenén túl volt, amin ember túl lehet, így felpattantak és gondolkozás nélkül rátámadtak az időre. Az gond nélkül ellibbent a szúrások elől. A két férfi fáradt és fáradt, és lankadt a győzni vágyása.

Végül az egyik rájött a titok nyitjára, és a következő szúrása már nem az idő felé irányult. Győzelemittas dühvel döfte törét társa gyomrába. Az megöszült, gyámoltalanná vált, és holtan esett össze.

Az idő a győztesre bízta feladatát, és elrepült a végtelen pihenés felé.

A kastély újra kongott a csendtől. A győztest becsapták. A szüntelen unalom várt rá. Az idő kipihenten kacagott valahol messze, nagyon messze, a távolban.

Tőzsér Kristóf: Vágy

Egyszerre mindenki elhallgatott. Az elegáns öregurak fekete öltönyükben, az őket kísérő csinos, fiatal, de annál pénzéesebb lányok, akik csak a partnerük halálára várnak, hogy miután a temetésen vörösre sírták hazug szemüket, egyszerűen csak felmarkolják a tömérdek mennyiségű pénzt és új parti után néznek. A szegény munkásemberek is elhallgattak olcsó helyeiken, és kíváncsian várták a még sosem látott csodát. Néhányan még nejüknek is megengedték, hogy eljöjjenek. A boldog fehérnép szintén izgatottan várta az előadást, de a hosszú évek

alatt megtanulták, hogy sose fejezzék ki igaz örömeiket férjüket előtt, ha legalábbis nem kívánják megkóstolni azoknak brutális ökölcspásait.

A hatalmas, vörös függöny egyszer csak kettévált és a következő pillanatban a színpad szélein termett. Az olcsó helyeken ülő munkások és azoknak nejei meglepetten felmorrájlottak. A fentebb ülő öregurak csak elmosolyodtak magukban: ők láttak már hasonlót. A következő pillanatban azonban már nyugodtságot színelve, de valójában gyerekes izgalommal várták a darab kezdetét.

A sötét színpad közepén egyszer csak egy fénycsóva jelent meg, mely tökéletesen megvilágította az ott álló személyt, de csak őt és senki más. Csodálatos volt! Tűsarkú cipője olyan szinten irigységbe taszította a kapzsi nőket, hogy a dühük szinte már látható volt vörös pára képében. Gyönyörű, karcsú lábai borotváltak voltak és hófehérek. A rajta tündöklő olaj pedig már végképp tűzbe hozta a férfiakat. Azonban csak a térdekig tudtak gyönyörködni a fantasztikus lábokban, ugyanis az azt követő részeket már ruha takarta el. Mindenesetre azért a ruha sem oltotta el végleg a kétéhes férfiak tüzét. A fekete bőrruha tökéletesen tapadt a tökéletes alakra és tökéletesen kihangsúlyozta a test intim vonásait. Ahogy viszont az éhes tekintetek egyre feljebb és feljebb értek, az ismét olajat öntött a tűzre. Kezei a vállától kezdve egészen csupaszkok voltak. Ugyan a férfiak álmodni sem merhettek arról, hogy ezek az isteni kezek egyszer is örömet fognak szerezni nekik, de mindenesetre azt biztosan tudták, hogy már a látványa is elég indok lenne asszonyuk megcsalására. És végül elértek az archoz. A vérvörös rúzs az ajkán tökéletes kontrasztot keltett hófehér bőrével. Élénkzöld szemei csak úgy ontották magukból a buja gondolatokat. Hollófekete haját mely szintén tökéletesen csillogott a lámpa fényében, szabadon hagyta és így mindenki láthatta, ahogy egyenletesen vállára simul.

„A nézőtér perceken keresztül nézte őt lélegzetvisszafojtva, nehogy egy apró részletről is lemaradjanak. Csupán egyetlenegy vendég volt az, akiben még szikrája sem támadt a tűznek. Míg a többiek fuldokolva nézték az alakot, ő csak a szokványos hidegségével matatott sétatálcája koponyát ábrázoló markolatán. Mihelyst pedig a közönség hatalmas tapssal köszönte meg az életre szóló látványt, ő mint az árny tűnt el a páholyos ülő helyéről.”

Az előadás az opera összes nézőjének elnyerte hódolatát. Az öregurak úriasan tapsoltak bőrkesztyűs kezükkel. Az őket kísérő lányok hangos sírásban törtek ki és látványosan átölelték partnerüket. A munkások heves tapsviharban törtek ki és közülük is néhányan könny csordult a szeméből. A nejeik visítozva és ujjongva dicsőítették az isteni előadót. De végül a vörös függönyöket tartó csatokat elengedték, és azok ismét egy hatalmas vörös rejtélyé váltak.

Egyszerre felharsant egy apró kis lángcsóva hangja. A csóvát addig tartották a cigarettához, míg az megérezte annak lágy simítását és meggyulladt. Először csupán a kifújt dohányfüst látszott, de mikor az alak előrelépett, tökéletesen kivehetővé vált a kiléte. Halálfejes sétatálcáját még mindig ujjával simogatta, cigarettáját pedig sápadt ajkai közé tartotta, így másik kezével magához tudta vonni a színpadon álló alakot. Ő azonban már nem volt az az Istennő, akit a közönség úgy szeretett. Lábaikról az olaj szép lassan kezdett lemállani, eddig egyenes tartását most görnyedtség cserélte le. Tüzes arca pedig olyan közönyt árasztott, mint akár egy szobor a családi kriptában.

De a sétatálcás urat mindez nem zavarta. Szájából kivette a cigarettát, magához vona a nőt és egy hosszú, érzelemmentes csókot szúrt vörös ajkaira. A nő olyan gyengének tűnt, aki még járni sem bír, ezért az úr felemelte őt és lassan a kijárat felé vette az irányt.

– Ne félj, hölgyem! A kocsim itt parkol nem messze. Már nem tart soká a kín!

Tőzsér Kristóf: Hit

Az öreg plébános régi és elnyűtt csuhája lassan csúszott utána a márványpadlón, miközben haladt szállása felé. Kezében gyertyát tartott, ez világította meg a sötét templom vörös márványpadlóját. Igaz, nem volt nagy láng, de elég volt ahhoz, hogy a nap mint nap lejárt ösvényen zökkenőmentesen vezesse végig. A viasz egy régi gyertyatartóban volt. A plébános már nem is emlékezett rá, honnan van, de nem is nagyon érdekelte. Ha legalább egyszer rendesen végigfuttatta volna rajta vén szemeit, biztosan észrevette volna az ugyan már kopottas, de tökéletesen kivehető birodalmi sast és a halhatatlanság keresztjét. De nem tette. Minden egyes lassú léptét követően hörgésszerű hangot fúj ki bűzös szájából, az apró láng pedig, mint a láncra vert fogoly, ki szabadulni próbál, vonaglott, de nem szabadulhatott. Az apró lidércfény haláltánca, igaz homályosan ugyan, de megvilágította a templom festményeit, színes ablaküvegeit és a szentek aranyozott szobrait. A plébános ezeket bámulta üveges tekintetével, ahogy haladt a hatalmas, vasalt kapu felé. Negyven éve volt már Isten pásztora, és ez a templom már húsz éve csak az ő háza volt, de még egyszer sem sikerült szemügyre venni a vallása csodálatos művészetét. Csupán ahogy ment kifelé az éjfélti mise után, vetett egy apró pillantást a képekre, melyek a periférikus látásán belül voltak. Soha nem állt meg egy műnél sem. Őt a cél vezérelte. A kedvenc alkotása az oltár mögött kifüggesztett kereszt volt, rajta Jézus Krisztussal. Ez erőt adott neki. Olyan fenségesnek és hatalmasnak látta, mint amilyen valójában. „Féljenek tőle az emberek: helyes! Tiszteljék, de szeressék is őt jobban, mint bármi mást az életben.”

Kicsi, magányos épület volt a paplak. A fehér vakolat, mely kívülről borította, már nagyrészt rég lekopott. Cserépfedeles teteje pedig, mint a plébános, ki benne lakott, fekete csuhát öltött. „Gondolkoztatok már, miért fekete a papok ruhája?” Tette fel a kér-

dést nem egyszer a plébános a keresztelésre váró fiatal lányoktól. „A feketén nem látszik a kosz. Ha esetleg bemocskolnám a munkáim folyamán, senki nem fogja észrevenni, így nem kell félnem, ha esetleg félrelépek az úton, csupa sár leszek.” A lányok ezeket a meséket nagy örömmel fogadták, ígértették, hogy máskor is jönnek, Isten pásztorának nagy örömére.

Hajnali két óra volt, s a plébános szemére sehogy sem jött álom. Már nem is tudta számolni, hány Miatyánkot mondott el magában altatóképpen. Így hát csak nyitott szemmel feküdt kemény ágyán. Koromfehér paplanját egészen nyakáig felhúzta, így lábfejeit nem fedte semmi. Egy kislányra gondolt. Nem lehetett több tizenhat évesnél, és rendszeresen járt a miséire. Minden adandó alkalmat megragadott, hogy gyónhasson, és ilyenkor mindent elmondott. A keménykezű apjával való viszonyát, Istenben való hitét és a kisebb-nagyobb botlásait. Ahogy beszélt angyali hangján, a plébános úgy érezte, hogy ez a jutalma eddigi életének sikereiért. Ahogy pedig a lány könnyes hangján beszélt el bűneit és kért bűnbocsánatot, a plébános legszívesebben áttörte volna a gyónató rácsait, egyenesen a lány szemébe nézett volna és azt mondta volna: „Rám mindig számíthatsz! Én mindig itt leszek neked!” Nem bírta tovább. Felkelt ágyából, és a ház legnagyobb helyiségébe, a konyhába ment.

Üres, silány hely volt. Egy tölgyfaasztal állt középen, két szék a két végén. A kandaló ugyan égett, de a meleg, ami belőle áradt, nem volt kellemes a késő novemberi éjszakán. Orrfacsaró büzt árasztott, ami szinte az egész lakot belepte. A plébános már hozzászokott a szaghoz, és most nyugodtan ült az asztal kályhához közelebbi székén. Összesen három kereszt volt kifüggesztve a házban. Egy a nappaliban, egy a hálószobában, egy pedig elveszett, bár a plébános biztos volt benne, hogy van valahol még egy.

Éhes volt. Kiment hát az éléskamrába és hozott magának pár karéj kenyeret, egy szál kolbászt és egy kis szalonnát. Mindent letett az asztalra és enni kezdett. Csak evett, az idő pedig lassan ugyan, de telt. Már fél négy volt, és a plébános szinte már mindent elűntetett az asztalról.

Egyszer csak dörömbölést hallott az ajtaján. Először összerezett, majd felállt, lassan az ajtóhoz lépett és kinyitotta. Egy ázott, szakadt ruhás, bozontos hajú alak állt előtte.

– Atyám! Üldöznek, kérem, engedjen be!

A plébános először nem értett semmit, de ahogy kutyák ugatására és emberek kiáltására lett figyelmes, majd ránézett az előtte álló férfi halálosan ijedt arcára, megfogta a karját és berántotta a házába.

Az ugatás és üvöltözés még egy darabig kifejezetten hangos volt, de pár perccel később már nyomát sem lehetett hallani. A plébános lassan, normális lépteivel szokásos helyéhez ment, majd leült. Kezével intett a férfinak, hogy üljön le a másik székre. Az még egy ideig állva feszengett, de ahogy a plébános másodszor is intett, azonnal leült és kifújta magát. Most, hogy gyertyafényben is láthatta, a férfi egy nagyon érdekes alak volt. Szájából, ami szinte mindig nyitva volt, hófehér fogak villantak ki. Arcát nem mondta volna szépnek, de csúnyának végképp nem. Szemei különböző színűek voltak. A legérdekesebb azonban a keze volt, melyet az asztalra támasztott. Ujjai végén ugyanis több centiméter hosszúságú karmok növedeztek. Feketék voltak, és mintha nem is az ujjáról, hanem inkább az ujjából nőttek volna ki. A férfi viszont, ahogy észrevette, hogy a plébános a kezét fürkészi, az asztal alá rejtette.

– Éhes? – törte meg végül a plébános a csendet.

– Nem, köszönöm – a különös férfi válasza után lehunyta szemeit, és a szájáról ítélve mintha valami imát mormolt volna magában. Legalábbis a plébános valami ilyet gondolhatott.

– Esetleg akar imádkozni? Szívesen kinyitom önnek a templom ajtaját. Vagy esetleg gyónni? Isten, biztosra veszem, megbocsátja bűneit, persze, csak ha nem halálosak. De maga nem lehet rossz ember, szóval nem kell félnie.

– Gyónni? – kiáltott fel a férfi, de olyan hirtelen és olyan erővel, hogy az megrémítette a plébánost. – Hogy Isten megbocsássa bűneim? Hogy lelkem ne égjen örök időken keresztül a pokol legmélyebb bugyraiban? Bevallom, tényleg csábító ajánlat, de vissza kell, hogy utasítsam. Tudja, már nem egyszer ajánlották fel, hogy egyenes utat biztosítanak nekem és húgomnak a Mennyszigetbe. És tudja... először nem is volt olyan kedvezőtlen. Elvégre ki ne szeretné, hogy lelke egyenest az Úr lakhelye felé vegye az irányt, miután eltávozott. Hogy éjjel-nappal angyalok lebegjenek körbe és minden vágyunkat teljesítsék. És ott éljünk örökké szereteteinkkel a végtelen boldogságban. Atyám, én hiszem, hogy mindez lehetséges, de mégis milyen áron? Én és húgom mindig is mások voltunk, mint az átlag... Jól tudtuk, undorító szörnyek vagyunk, ennek ellenére nap mint nap figyelmeztettek rá. Hogy nem vagyunk emberek, hogy anyánk biztosan a sáttánnal szövetekezett. Nem telt el úgy nap, hogy ne köptek volna le, vagy szégyenítették volna meg valahogy. És én hittem nekik. Mint ők, én is a Sátán fattyaként tekintettem magamra, kire a halál után tárt karokkal vár majd az apja. Mindent megtettem, hogy mindezt elkerüljem, de mindhiába. Akárhány órát ültem Isten házában, nem éreztem semmit. Hogy ettől jobb lennék, vagy legalább egy kicsit más. Végül elüldöztek minket. Hónapokig menekültünk, míg végül elkaptak és a húgomat meggyilkolták. Engem azonban nem. Abban a pár percben éreztem először életemben, hogy fontos vagyok, és az életem nem fejeződhet be így. Megmenekültem, és ezt az Úrnak kell, hogy köszönjem, ebben biztos vagyok. Már több hónapja, hogy ez történt, és mindeddig nem találtam magyarázatot az életem értelmére. Hogy miért élek, és hogy mindezt kinek köszönhetem. Kit tiszteljek? Kihez fohászkodjak, ha nincs étel a hasamban? Ha az emberek kinéznek maguk közül? Ha már a sarkamban érzem a kutyák csaholását? Istenhez? Miért állna melém most, ha eddigi életemben csak szenvedtem miatta? Vagy talán van még számomra remény? Hogy lelkemet előnti a hit, és Isten lenéz rám a Mennyből? Vagy továbbra is csak üzőtt vadként élem majd le életem, kit előbb vagy utóbb elér a sors, és csupán a kárhozát vagy az örök üresség várhat. Nem tudom, atyám... tanácstalan vagyok – a férfi bánatosan lehajtotta fejét, és karmos kezével támasztotta. A plébános pedig csak nézett rá hívó szemeivel és nem szólt.

– Atyám – szólalt meg ismét a férfi. – Kinyitná nekem mégis a templom ajtaját?

A plébános nem válaszolt csak felállt, betolta maga után a székét és a lak ajtajához vette az irányt. Az ajtó becsukódott és a férfi egyedül maradt a komor, üres helyen.

A plébános segélykérő hívása hamar gazdára talált. Nem sokkal később ismét kutyák ugatása és emberek kiáltásai zengték be a környéket. A férfi lassan, nyugodt mozdulatokkal felállt az asztaltól, és mint a plébános, ő is betolta maga után a székét. Kimért mozdulatokkal az ajtóhoz lépett, majd kinyitotta. Megpillantotta a plébánost, ahogy éppen kezeivel próbál jelezni a vadászoknak, és ahogy gyilkost, istenkáromló pogányt kiált. Csendben, hogy a plébános ne vegye észre, mellé lépett és a fülébe súgta: „Köszönöm”. Majd futásnak eredt, és senki nem látta többé.

Majer Mirtil: Újév

Budapesttől mindössze 15 km-re található a Telki Kórház. 1945-ben ez volt Magyarország első mágnakórháza. Mindenféle sztár és celeb is megfordult itt. A legjobb specialisták rajongták körbe a beteget, akik kisebb-nagyobb bajaik között igyekeztek időt szorítani a földi élet apró örömeinek, a minibár kifosztása és a szobapincér állandó ugráltatása révén. Persze mindez a fényűzés eltörpült a monumentális épület, a látogatók számára fenntartott Leroy étterem és a hallban lévő hatalmas kristálysillár mellett.

A kórház általános jellemzője volt, hogy minden kórterem minden napszakban zárva volt, de 2000 első napjának hajnalán az egyik szoba ajtaja nyitva maradt, és a bent világító lámpa harsány fénycsíkot festett a folyosó rideg márványburkolatára. Nem

véletlen, hogy aznap éjjel az 1313-as kórterem ajtaja nyitva volt. Hirtelen előtűnt az éjszaka orvos és viharzó léptekkel átszelte a folyosót, mit sem törődve a fénynyalábbal, mely most először cirógatta a hideg követ. A szobában egy ágy volt. Az is üres, de látszott, hogy a gazdája csupán néhány perccel ezelőtt hagyta ott az igen kényelmes és igen drága térítés ellenében bérelhető fekhelyet. A fürdőszoba ennél jóval több izgalmat nyújtott, ugyanis egy igen különös jelenet játszódott benne. Hirtelen a helyiség túlsó felében pöffeszkedő, rézalkatrészekkel díszített kád felől gyenge öklendezés hallatszott, majd maró gyomorsav, piritósdarabok és némi kaviármaradék zuttyant a kádba. A hang forrása egy hetvenöt év körüli, töpörödött, aszott testecskejű és haj nélküli idős hölgy volt. Ekkor vágatott be a nyitott ajtón az éjszaka orvos. A nő rá se nézett, hanem kezével máris távozásra utasította a kialvatlan szemű orvost. Az munkaköri leírásának eleget téve, legjobb tudása szerint teljesítette a páciense óhaját, és elindult az ajtó felé, majd megállt és visszanezét.

– Anna néni, ha bármi baj van, nyugodtan nyomja meg a csengőt, és azonnal jövök. Nehogy megint itt találják a nővérek összeesve! Tudja, én azért vagyok itt, hogy önnek segítsék, ha bármi gond adódna az éjszaka folyamán.

– Nem, kedvesem – mondta a hölgy száját törölgetve –, ön a pénzem miatt van itt. Vagy nincs igazam? Ön talán minden nincstelenen, leukémiás öregasszonyon segít, aki csak az útjába akad? Kötve hiszem, hogy akkor egy ilyen pénzéhes személyzettel teli, kacsalábon forgó palotába jött volna dolgozni. Na, de most se maradjon hoppon... – Azzal kivett egy tízezrest a köntöse zsebéből és odanyújtotta.

A fiatal doktornő nem szólt semmit, csupán széles mosollyal és kecses kézmozdulattal fogadta a felajánlott apróságot, majd távozott. Anna néni lassan fölkaporodott a kád széle mellől és egy laza csuklómozdulattal kiöntötte a csap szélénél lévő pohárból a vizet. A fürdőszobaszekrényből egy apró, de annál értékesebb whiskys üveget vett elő. Az apró üvegű limitált kiadású hatvanéves whisky könnyed eleganciával mosta le a hánypadék maradványait a nő torkáról. Szomjúságának enyhítése után előhúzta vörösese szöke, rövid, göndör parókáját és a fejére illesztette. Erősen az arcába csipett, látszott, ahogy

a bőrét az ujjai körül elönti a pír, majd vörös rúzszt vett elő és egy lenge, spagettipántos, smaragdzöld szaténruhát. Vállára nercbundát terített, mely kitűnően passzolt a fekete magas sarkújához. Megragadta halványrózsa- és levendulaszínben pompázó spicc-cipőjét és a megmaradt kézpénzét, amely a kórházi dolgozók éhbérének többhavi kiegészítése után is hatszázezer forintra rúgott, és határozott léptekkel kivonult az ajtón keresztül a sötét folyosóra.

Első útja a szomszéd szobába vezetett, ahol az egyetlen igaz barátja, csodálója és napi diskurálásuk legnagyobb élvezője várta.

– Liza! Liza, kelj fel! – suttogetta az idős hölgy.

– Anna néni! Hát ön mit csinál itt? – ült fel az ágyában és kapcsolta fel a villanyt a koraai órán zargatott egén.

Mikor a fény betöltötte a tér egészét, szögegyenes, barna, hosszú, de annál ritkásabb haj zúdult az apró testű, beesett kék szemű leány arcára.

– Liza, holnap van a szalagavatód, és ha jól tudom, van is partnered. Itt hagyok a borítékban annyi pénzt, amennyiből fedezheted a szökésed kiadásait. Ezen a kártyán pedig két szám van – hadarta Anna néni. – Az egyik a taxiállomása, a másik pedig egy jó baráté, aki gondoskodik a megjelenésedről.

– De, de... – nyöszörögte erőtlenül Liza.

– Nincs semmi de, kislányom. Mondd, hogy Anna Kashnikov küldött.

– Anna néni, én nem értem. Hová megy? Azt mondta, hogy elsején találkozója van megbeszélve a lányával. Most nem mehet el.

– Nyugodj, meg kedvesem, oda indulok. Oda indulok. Kedves tőled, hogy így számon tartottad – átölelte a lányt, és óvatlanul egy apró könnycseppet ejtett a fejére, majd megsókolta a rák által megkopasztott kis fejet. És ne feledd, nincs jobb dolog a világon szeretni valakit és a bőrödön érezni, hogy ő viszonszeret.

Mikor földig érő, smaragdszínű estélyijében kiviharzott az ajtón, a tetőre vezető apró lépcsőhöz indult. Liza megpróbálta utolérni, hogy választ kapjon az elmúlt öt percben történetekre, de az idős nőt, úgy eltűnt, mintha csak a folyosón kúszó sötétség nyelte volna el. Mikor Anna néni szuszogva és a testében dörömbölő fájdalom mardosásával küszködve felért a tetőre, kézi készítésű, fekete, bőrcipőjének törékeny kis sarka megakadt a magas vasküszöbben, és birtokosa hirtelen a szűrős, fehér murvára zuhant. Rozoga kis térdein felfeslett a bőr, de nem is érezte, könnyedén felemelte a fejét és elmosolyodott. Lábaikra tekerte selyemfényű spicc-cipőjének szalagját, majd szembefordult az épület tetejét megvilágító reflektorral. Az ismerős fény lágyan simogatta körbe a törékeny csontokat, a ráncos bőrt és a neki hódoló lelket. Anna néni megnyugodott, ott-hon érezte magát. Ziháló légzése egyre lomhábbá vált, szempillái fokozatosan eltakarták előle a fagyott téli tájat, amely a kórházat övezte. Újra a Moszkvai Balettintézet tánctermében járt, ahol először tanult balettozni, és ahol ünnepeelt primadonna volt, mielőtt az idő vasfogai megrágták egykor párját ritkító szépségét. A hölgy két-három kecses forgást végzett, majd az utolsónál a jobb lába már nem ért talajt, csupán a levegőt szelte. Az utolsó szó jogán még elsóhajtott egy röpke mondatot:

– Kérlek, bocsáss meg, Mila!

Zuhanás előtt még látta, ahogy a hópelyhek lomhán szállingóznak az égből a föld felé a sárga reflektorfényben. Tehetetlen testként zuhant le és csapódott a fagyos aszfaltnak.

Szigeti Bálint: Bárányfelhőbodorítás

Már nem bírta tovább, hát elindult a kannyargó hegyi ösvényen. Mindent hátrahagyott egy kis látcsó kivételével, mely egy szütyőben lapult az oldalán. Énekelni szeretett volna, de félt, hogy meghallja az útmenti rengeteg.

Világosságot látott. A fény három vénemberről omlott szét, egy tüzet ültek körül.

– Jó estét! – köszönt a vándor.

Egyikük megbökte pipájával a mellett ülőt. Némán tárgyaltak, majd felé fordultak.

– Gyere, ülj le – a tűz fölött lógó kannából sűrű italt töltöttek neki. – Mi járatban vagy? – kérdezték.

– Felmegyek a tetőre – mondta és na-

gyot kortyolt a forró főzetből. Köhögött.

– Mi is oda indultunk. De így is magasabban vagyunk, mint mások – szólt a közbülső öreg és összébb húzta magán a köpenyét.

– Elfáradtunk. Megvárjuk, míg a tűz elhamvad, aztán visszatérünk – tette hozzá a jobb oldalt ülő és egy ágat rakott a tűzre. – Maradj itt velünk. A tetőn nincs semmi, csak hegy. Hegy itt is van.

– És a kilátás? Nagyban az egész?

– Egy képet látnál belőle, mint itt. Fákat, az ösvényt, csak sokkal kisebbnek – válaszolta a harmadik.

– Rendet látnék. A fejemben.

Hallgattak.

Felkelt és kilépett a tűz köréből. Az öregek meg sem mozdultak. Nézték a lángokat.

Egész kimelegedett, mire egy elágazáshoz ért. Ahol az út kettévált, egy tábla állt, tövében köpcös, bajszos figura hevert.

Meglátva a vándort felugrott.

– Helló.

– Jó estét.

– Mi járatban?

– Fel a tetőre.

– A jobb vagy a bal oldalin? – bökött az utak felé.

– Nem tudom. Mit ajánl?

– Választást – mondta fenyegetően a túlbajusz.

Ment volna, de nem merete megkockáztatni, hogy ez a fura figura a háta mögé kerüljön. Tovább csevegett, a másik szándékát puhatolva.

– Mindkettő a csúcsra visz?

– Nem, de tudom, hova vezetnek.

– Melyik indul a tető felé?
 – Választást kínálok nem megoldást.
 Nem tetszett neki ez a játék.
 – Mit kell tennem, hogy mégis segítsen?
 – kérdezte kedvetlenül.
 – Válassz! – felelte a köpcös izgatottan.
 – Ennyi?
 – Hát, az is hozzátartozik – mondta összedörzsölve hosszú csontujait –, hogy ha rosszul döntesz, megeszlek.
 – És ha nem kérek segítséget?
 – Akkor most eszlek meg – a köpcös lustán ráfújta a körmére.
 Hátrálni kezdett, szemmel tartva a furcsa lényt. Az ráérősen utánasétált. Megállt a kereszteződés közepén.

– Na?
 – Mindjárt.
 – Tudom, mit fogsz mondani. Mindig rosszul döntenek, órák hosszat késik a vacsorám, de eljön.

Felnézett, hogy szabaduljon a bajszos tekintetétől. Hátrahőkölt. Az óriási fákon fehér ruhás aggastyánok ültek.

– Ők kicsodák? – kérdezte, hogy időt nyerjen.

– Akik megtagadták, hogy irányt válasszanak. Belőlük áll az étrendem. Hamar feladják.

Elindult a legmagasabb fa felé, zsákján át kitapintotta a látszóvet. Kissé megnyugodott. Felnézett. Irdatlan magasságokba nyúlt a törzs. Mászni kezdett. A bajszos figyelte.

– Nagyon jól csinálod! – mondták a szemek – Még magasabbra! Úgy, úgy! Leszel te még szalonna!

Mászott egyre feljebb, át a fehér leples figurákon. A törzset cibálta a szél, az idősebbek, akik elszundítottak, rémülten po-

tyogtak alá. Már nem látta a kereszteződést, de a rengeteg nem akart kilátást engedni.

A fa tetején, ahol az ágak az erdő felett végre az égbe nyúltak, egy nagyon kövér ember gubbasztott. Teste hájgyűrűkből állt, szeme alig látszott összeszoruló gödreiben.

– Jó napot – mondta a vándor.
 – Hörr – mondta a másik.
 – Elnézést, nem értettem.
 – Azt mondja, nem mehet feljebb – szólt meg egy alacsonyabb ágon ücsörgő úr. Fehér kámzsa helyett, öltönyt és keménykalapot viselt.

– Miért nem?
 – Har, her, görr? – tolmácsolta az elegáns úr.

– Hörr, börr, morr – válaszolta a hájkupac fensőbbsegesen.

– Mert nincsen feljebb.

Látta, hogy a zsírúr felett még vagy húsz méteren bólogat a fa.

– De hát van.

– Tudom. Szegény olyan dagadt, hogy nem tud felnézni. Inkább elhiszi, hogy nincs tovább, és boldog, mert ő a csúcscsész.

„Akkor választanom kell.”

Indult volna már, de a sok mászás kifárasztotta. A jól öltözött figura egy kis habozás után megszólította.

– Elnézést, megkaphatom a zsákjából kilógó cérnát? Borzasztóan unatkozom. Szeretnék valamivel játszani.

– Persze – felelte és letépte a fonalat. Az elegáns úr lelkesen kapott utána.

Nézte, ahogy ide-oda tekergeti az ujjai között.

– Miért nem viselsz fehér kámzsát, mint

a többiek? – kérdezte.

– A csúcsról jövök – felelte a másik fel sem nézve a játékból.

A vándor majdnem leszédült az ágról.

– Miért nem maradtál?

– Ott se volt jobb. Inkább várok. Kellemes érzés, mikor a gyomrod megemelkedik és süllyed, ahogy a szél hintáztatja az ágat.

– És a csúcs?

– Látod a tájat. A városokat, falvakat, hegyeket.

– De a rendszert, láttad a rendszert?

– Milyen rendszert?

– Hogy hogyan helyezkednek el és miért úgy? Istent. Láttad istent?

– Egyedül voltam.

Hallgattak.

– Melyik úton kell menni? – kérdezte halkán.

– Mondtam már, nem éri meg.

– Én mégis megpróbálnám.

– Minek?

– Nem tudok mást csinálni.

– Hát jó – sóhajtott az elegáns úr –, hátrafelé.

– De hát onnan jöttem.

– Nem lehet visszamenni, ha már a hegyen vagy.

– Köszönöm – megmarkolta a fa törzsét és sebesen a földre csúszott.

Épp a köpcös előtt ért talajt.

– Nos?

Válaszra sem méltatta, elindult arra, amerről jött.

– Várj csak! – loholt utána a bajszos figura. – Miért mész vissza, ha már idáig eljöttél? Akkor már hadd egyekek meg! Én mondom, szörnyű lehet visszaillenedni. Sőt, lehetetlen! Képzeld csak el!

Visszaérk...

– Erre megyek – jelentette ki hűvösen.

A bajszos sápadtan követte egy ideig, majd hátramaradt.

Hátrasandítva látta, ahogy megáll az út közepén, majd visszaballag táblát támasztani.

Az ösvény emelkedett.

Az elegáns úr szavai jártak a fejében.

– Ott lesz a megoldás. Ott kell lennie – mondta magának.

Az erdő ritkulni kezdett, egy fennsíkra érkezett. Csend volt. Az utat övező kőbokrok már ezredekkel ezelőtt is így nyíltak, illatoztak estien. Éjjeli pillangók neszeltek az ösvényeken, a levelek közt. A hold karéja a csúcs felett függött, fénye a kőre csorgott, méla derengésbe vonva a tetőt.

Elhaladtában végigsimította a bokrokat, melyek kopár szirtre nyíltak.

Leült. Hatalmas lapályt látott, városokkal, falvakkal, szántóföldekkel. Egy vonat szaladó csíkját, később az erdőt, ahogy feljut a környező hegyekre, csinos hurkokban visszahajlik, melyeken keresztül sztrádák hajtanak tompa tülköléssel. Látott mindent. De nem látta az egészet.

Előszedte a messzelátót és a szeméhez emelte. Kisebb ábrákat vett ki, ahogy megállnak az utcán és markukba apró máglyát fújnak, bodorodó lehelleket, a tetők sarkában összegyűlő havat, hajléktalanokat aludni a padokon, parkokban ücsörgő magányos figurákat, telefonon kiabálókat és nagymamákat kötni. Csak zavarodottabb lett. Meg fordította a távcsövet és újra belemézett. Látta a Földet, körülötte a csillagokat, bolygókat. Csak szemlélődött. Isten nem volt sehol. Eltette a messzelátót és lemeredt a lábánál lógó semmibe. „Igazá lett

volna az elegáns úrnak?”

Lehunyta a szemét, hagyta, hadd taszigálja a szél. Nagyon magányosnak érezte magát.

Fázni kezdett. Összehúzta a kabátját és halk dalra gyűjtött. Visszhangozták a környező hegyek. Bevillant valami gyönyörű zavar. Meglepetésében elhallgatott és figyelte, ahogy a csönd visszaeszi magát.

– Ki vagyok? – kiáltotta.

– Ki vagyok? – kérdezték a hegyek.

Ráébredt, hogy magát nézi. A kőre nyomta a talpát és elképzelte, hogy gyökeret ereszt. Befelé fülelt, amerre a zavart sejtette. Benne feszült az örület, kidöbbedt, visszahorpadt, ahogy mersze engedte. Hagyd. Nincs itt senki.

Színek és emlékek táncoltak a szeme előtt. Nem kapaszkodott beléjük.

Folytak a képek, zúgott a füle, vonallá keskenyedett az egész, formákba kígyózva, mint mikor egy izzó ág ábrákat cirkant az éjszakába.

Végül kialudt.

Csupaszágát rémülten eltakarta, de nem volt ott senki, így hagyta, hogy kiszúrja a homályt.

Meghallotta a dalt. Néma dal volt, olyan gyönyörű, hogy az úr feladva természetét, formába állt körülötte. A teret a legkülönfélébb lények népesítették be. Meséltek. Hol közönségnek, hol csak maguknak. Megszólította őket:

– Elnézést, mi történik?

– Hallgatjuk a dalt.

– A dal isten?

– Isten?

– A rend a fejemben.

– Rend? Az mindig másé.

– Akkor micsoda?

– Minek megfejteni, ha ilyen szép?

Elfojtott emlékek oldódtak történetekké egy szobáról, ahol az ablakon bekukucskáló lámpa elmossa a sötétség és fény közt mocorgó tárgyakat.

Egy halom korhadt fáról, ami büszke hajó.

Egy kisfiúról, aki elhatározza, hogy hazasétál.

Egy idegen kutyáról a kertben.

Apjáról, aki mintha gondolatban is telefonálna.

Egy síró pamlagról.

Egy kövér pók sárga masszájáról a lepedőn.

Egy nagyobb fiúról, aki várja, hogy odamenjenek hozzá.

A ruháról, ami túl kicsi már, hiába húzgálja.

Egy kék szemű lányról, aki nagyon csúnyán tudott nézni.

Pillantásvadászatról.

A palatetőn doboló esőről.

Egy egész testében remegő apró alakról.

Egy tükörről, aki mindenkit középszerűnek mutat.

A vízről, ami a híd alatt olyan, mint az üveg. Ahogy a földön fekszik és hallgatja a vihart.

Az aszfaltútról és a cseresznyefáról.

Egy padról a tó mellett.

A lányról, aki köveket gyűjt.

Egy felnőttéről, aki keményen dolgozik, hogy újra gyerek legyen.

Boldogan nyitotta ki a szemét. Csodálkozva vette észre, hogy egyedül van a hegy tetején. Felállt és elindult, hogy megvigye magát az embereknek.

Feje felett ült a dal és a holdvilágos éjszaka.

ALKOTÓTÁBOR BALATONSZÁRSZÓ 2016. MÁJUS 26-28.

*Mottó: „Az ember egyre jobban olyan, amilyen.”
Christoph von Liechtenstein*

Kupac az asztalon

Ebéd után körülültük az üveg dohányzóasztalt. Még alig érkezünk meg, máris elég nagy volt a rendetlenség: pénztárca, kekszes zacskó, szétcsúszott kártyalapok, szatyor, műanyag palack. Erről eszembe jutott, hogy én is kiteszek az asztalra valamit, hadd nőjön a kupac! Odaraktam hát a bennem maradt képeket az emberekről, akikkel akaratlanul is összehozott a reggeli kedvetlenség a metrón. Sokfélék voltak, mint ahogy mi is, de voltak nagyon hasonló megnyilvánulásaik: „tipi fissi” [a Commedia dell’arte állandó karakterei – a szerk.]. Ez után mindenki tett valamilyen képet, hangulatot, érzést, történetöredéket az asztalra. Szép nagy kupac lett. Szinte magától adódott a feladat: mindenki vegyen ki belőle valamit, amivel azután tovább dolgozik: gondolkodik, ír, beszélget, átír... A következő két és fél nap erről szólt.

Hargitai Bea

A kupac tartalma szöveggé formálva

Reggel a metró
emberek összeverődése.
Mi van a jelenségek mögött?
Mi a valódi feszültség?
Vizes szék a világ,
a pillanat gyönyörű, mégis vannak, akik unatkoznak.
Egy teherautó zaja elvitte a lényeket,
kiszolgáltató emberek,
eső, ronda kép,
jobb-e a semminél, amiben hiszünk?

* * *

MŰVEK ÉS ÁTÍRATOK

Majer Mirtil: A vizes szék

Az iskola számomra akkor kezdődik, amikor eljutok arra a pontra, hogy mardos a bűntudat a tegnap nézett sorozatok követelésének eleget téve összecsapott házi feladatom miatt. A csalódottság és a félelem e különleges keveréke általában a buszon talál beütni nálam. A túlzott riadalom elkerülése végett igyekszem újabb és újabb témák boncolgatásával lekötöni kíváncsiskodó természetem.

Ez is egy átlagos iskolakezdes nap volt, mint a többi. Azaz mégsem. Ezen a napon egy különleges tényező borzolta a kora reggel induló utasok kedélyét. A feszültség okozója pedig a víz volt. A hatalmas mennyiségű eső, mely nyilván a savanyú emberek világfájdalmának fokozását tűzte ki céljául. Minden a terv szerint haladt. Az esernyővel a szárazság fenntartásáért küzdő és a küzdeshez már túl fáradt, meggyötört emberek egy tömegként slattyogtak a busz első ajtajához. Mázhalmra még az eső kezdete előtt sikerült felmásznom a buszra és elfoglalni az engem megillető helyet, a sofőr jobbán lévő kétszemélyes hely külső ülésén. Az özvíz azonban itt is utolért a busz tetején ékeskedő lyukon keresztül csöpögő víz és a vizes ülőke képében. Dühöngtem, de nem volt mit tenni, átbaktattam a vezető mögötti, nyanyáknak és terheseknek fenntartott ülésre, és vártam a szerencsétleneket, akik magukat szerencsésnek gondolva ülnek majd oda. Megjelent az első. Egy ápolatlan külsejű, ótvaros ruhájú nő, aki valami erőstől büzlött és egy lilás monoklival díszítette szeme környékét. Tuti alkoholista és fix, hogy már jó ideje nem volt tető a feje felett. Fúj, undorító. Leült.

Fél perc sem telt el, mire vékonyka nadrágján keresztül elkezdte érezni a nedves ülőkét. A feje búbján gyülekező cseppek jelenlétébe sem tudott belenyugodni, így a Mocskos gyorsan és határozottan átslisszolt egy hátrább eső helyre. A temető előtti megállóban felszállt egy olyan igazi otthonkás vénység. Csak úgy árasztotta magából az olcsó szappan- és fokhagymaszagot, meg állati ráncos volt. A nyakán megnyúlt bőr csüngő látványa annyira taszított, hogy kénytelen voltam elfordítani egy pillanatra fejem. De reakciókra éhezve már fordultam is vissza. Ez azonban nem mozdult. Fölnézett, majd kissé oldalra dőlve megtapogatta az ülést, s közben belenyugvóan sóhajtozott. Bosszantó egy jelenség, az már biztos.

Az idő csak telt, a végállomás pedig egyre közeledett. A busz roskadáig megtelt különböző alakokkal, akik mind más-más szagokat, történetet és reakciókészséget hoztak magukkal. Egyikőjük sem érdekelt, minden figyelmem a vénasszonyra irányult. Mardosott a látvány. Bármelyik embertársa elugrott volna már onnan. De ő nem. Idegesített a folyton a fejemben kavargó miértek megválaszolatlansága. A következő megállóban a tömött busz első ajtaján felszállt egy terhes nő. De nem akármilyen terhes nő volt. Teljes mértékben ápoltság és divatos kinézete egyértelművé tette, hogy ő az a fajta, aki megköveteli azt, ami megilleti, bármi legyen is az ára. Így is történt, azonban először nem találta ellenfelét, ugyanis a néninek legalább annyi joga volt ott ülni, mint neki. A dörzsöltség és a rafinéria nem megvetendő. Először csak köhhentgetett, majd fájlalva a hasát tapogatta. De az öreg csak meredt előre bambán. A kismama megunt és benyomult inkább a tömegbe új ellenfelet keresve. Egyszerűen hihetetlen ez a...

Fehérség közepette ébredtem. A szemeimet csak egy pillanatra sikerült kinyitnom. A fülem visított, a fejemet pedig nehéznek és zsibbadtnak éreztem. Egyszer csak torz hangok nyertek értelmet:

- Még jó, hogy nem halt meg szegény kisfiú.
- De nem is halt meg senki a balesetben nem?
- De valami öreg nénike. Még a helyszínen. Most mesélte az új mentős srác.
- És mit szólsz a nőhöz, akinek a helyszínen folyt el a magzatvíze?
- Hát... azon csodálkozom, hogy senki nem vette észre a fájásokat?
- És az a nő, akihez kijöttek a rendőrök?
- Jah, hogy a kettesben? A csajt verte az iszákos férje. Én tuti nem türtem volna eddig, szerelem ide vagy oda.
- Tényleg! El is felejtettem, milyen volt a randi a ...

A hangok eltűntek. Egy nappal később felébredtem. Egy hétre rá ki is engedtek a kórházból. Akkor is esett az eső. Körülöttem ismét hemzseghettek az esernyős és esernyőtlen egyének, de nem figyeltem rájuk. A cseppek csak hullottak. Mintha mindegyik kést döfött volna a mellkasomba. Meredtem a cseppekre, az esőre, az özőnvízre. És csak arra tudtam gondolni, hogy az az én helyem volt...

Bánfalvi Samu átírata: Eső

Feleső-eső.

* * *

Bánfalvi Samu és Szigeti Bálint: Zenés vízbodorítás

Bodorítom a vizet, unatkozom kissé...

Kacsáztatok egy követ, űzöm az unalmat...

Elúzném unalmam, de túl unalmas a vízbodorítás...

Bodorodik a víz, űződik az unalom...

Ott vagyok, de itt vagyok még
 A víz a lécek lábát mossa
 Laposra bodorítja a szelet
 Hullámai korona gyanánt
 Visznek egy barna foltos banánhéjat

Horgász a csónakban
 Ring
 Kapásra vár
 Minden mindegy
 Lesz-e kapás vagy nem
 Magáért a ringásért van ott

A felhők lassan ronggyá gyűlnek

Eső facsarodik

Kopog

Tóth Kata átírata: A csónak gerendája

Az emberi elme olyan, mint egy tó tükre, minél több gondolat- és érzelmkövet dobálsz bele, annál zavarosabb lesz a vize.

Azért jön ide, mert szeret olyan pillanatokban lenni, amit senki nem tud megörökíteni. Ezt a képet nem lehet kimerevíteni. Folyamatosan változó, mégis monoton mozgás. A laposan kúszó szél megsimítja a vizet, ami lágy habokban gördül tovább, megborítva a házilag barkácsolt csónakot, amellyel megmozdul a benne ülő is. Mindenki szemében csak a vén, mogorva öregember szerepét tölti be, aki nem foglalkozik magával és senkivel, aki a környezetében él.

Minden délután a csónakjában ül egészen estig, de sose látni halat a hálójában. Dél előtt a postán ül, bélyegeket helyez a színes borítékokra. A bőre allergiás a ragasztóra, így az ujjai hólyagosak, de ez nem állíthatja meg a munkában, folytatnia kell. A felesége miatt.

Már négy éve halálos beteg az egykori szakácsnő. A sebes kezű horgász négy éve ápolja őt, de köszönet helyett még több követelést és gúnyos megjegyzést kap.

*Minden mindegy,**Lesz-e kapás vagy nem.*

Elúzná az emlékeit, de túl sok érzelmet hoz elő a vízbodorítás, unalmas a vízbodorítás, űződnek az emlékek. Lassan eltűnnek a magas árak a boltokban, az apjától kapott pofonok csattanásai, a neje beteges szobájának gyomorforgató szaga, a kislány a piros lufival, az emberek gúnyos tekintete, a gyönyörű robogó a Jóska Pista boltjának kirakatában, és elmúlik az égető érzés az ujjpercekben. Csak a zöldes víz maradt a lapos széllal a tetején.

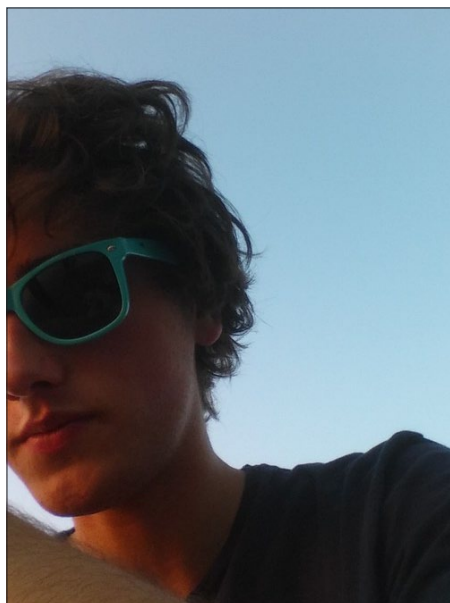
Magáért a ringásért van ott.

Bálits Mihály: Húsz

Hét ember van a vagonban. Nem néznek egymásra, valószínűleg nem is érdekli őket a másik.

Kint tiszta, szép idő van, még mindig hajnal, de a reggel szárnyai már elkezdték bontogatni magukat. Hideg nem volt különösebben, a csöppnyi szél ellenére sem. Főleg nem februárhoz képest. Az utazók kinézve nem is sejtik, hogy hamarosan el fogja nyelni őket a sötétség, látszólag ez sem érdekli őket, egykedvű arccal néznek szembe az újabb „lemerüléssel”. Megszokták, most minek izguljanak. Kint még látni a vonatokat, de tudják, hogy ez hamarosan meg fog változni, és búcsút intenek a külvilágnak egy időre. A vonat közelében – bár nem volt jó illat soha – idős házaspár beszélget és haladnak a kijárat fele. A peron másik részén egy anyuka tolja gyerekét, amíg az sír. Két ember még kikerüli őket, hogy gyorsan felszálljanak a vonatra, ami hamarosan indul. Hajdanán csengőszónak indult figyelmeztető hang hallatszik a vagonból, majd miután elhangzott a szóbeli figyelmeztetés is, az ajtók hangos csattanással összezáródnak. A vonat kigördül, az emberek pedig némán ülnek a helyükön fáradtan vagy gondolataikba merülve, türelmetlenül várván, hogy mikor nyeli el őket a sötétség. Egyikük, aki a végállomásig megy, kinézve a szemközti ablakon, bámulja, ahogy a Kőbánya-Kispest pályaudvart végleg elnyeli a felkelő nap fénye.

1.

Az első megállóban nagyon sok ember szállt fel. Az érkezők mind valamilyen külvárosi vagy agglomerációs térből érkeztek, mentek be a városba. Emberünk végignézett a többiekben, és szinte látta maga előtt lakóhelyeiket. Kispest, Wekerle, XVIII. kerület, Soroksár, esetleg Vecsés. Ő maga közvetlenül Kispestről jött, kissé fáradtan, de alapvetően kellemes életkedvvel és várakozással. A felszállók közül már sokan álltak, de azért volt hely a metróban. Volt, aki épp reggelizett. Mellette egy középkorú ember aludt még. Egy néni a kis kocsijával le szeretett volna ülni, de először elutasításra talált. Egy tízes éve közepén járó fiú inkább úgy tett, mintha nem vette volna észre, és a fülhallgató miatt nem is hallotta volna. Második próbálkozásra már sikerrel járt az öreg nő, egy húszas éveiben járó lány átad-

ta neki a helyet, majd szemrehányóan nézett a fiúra, aki ezt sem akarta észrevenni. Emberünk sajnálta ezt az esetet, de megértette, ő is utált állni a BKV-n, de azért mégis. Más kérdés, hogy az idős hölgy erősen rossz bőrben volt, tehát komoly nehézségeket okozott volna neki az állás. Mindenestre a néni hálás mosolyt küldött a lány felé és meg is köszönte. Ez kicsit jobb kedvvel töltötte el az embert.

2.

A következő két megálló rendkívül eseménytelenül telt. Emberünk már elvesztette a hitét, hogy ez az út valamiben más lesz, mint a többi, hogy itt történni fog valami, ami fényt visz majd sűrűre hétköznapjaiba. De nem így lett. Ő is a telefonjába temetkezett, mint ahogy nagyon sokan a vagonban. Egykedvű nyomogatásából (?) egy kicsi zaj ébresztette föl. Már megint az a fülhallgató. Az ajtónál álló srác fülhallgatójából ugyanis a megállóknál szinte teljesen tisztán lehetett hallani a zenét. Ez idegesítette, de elfogadta, megértette. Őt a zene nyugtatja meg, ő a zenébe menekül, hogy legalább egy picit kiszakadjon a hétköznapokból. Mindenki menekül valami elől, a szerelvény például most az Ecseri út felől rohant a Népliget irányába.

3.

A Népligetnél sokan szálltak le és föl. Sok sűrűre kinézetű egyén, akikből akár rossz szándékot is ki lehetett volna olvasni. A zenét hallgató srác nem szállt le. Főszereplőnk épp le akarta volna venni róla a szemét, amikor hirtelen meglátta a nénit. Összegörnyedve ült az ülésen. Az utasok is érezték, hogy valami nem stimmel, ezért megkérdezték tőle, hogy jól van-e. Egy nagy, testépítő kinézetű figura kedvesen meg is kérdezte tőle, hogy ne adjon-e neki egy kis vizet. A néni felegyenesedett és megköszönve mondta, hogy köszöni szépen, jól van.

4.

Aztán a következő megállónál meghalt. Illetve nem azonnal, csak elájult, de miután kivitték a felszínre és a mentő elszállította, az úton meghalt. Kedvesek voltak az utasok a vagonban, mindenki nagyon megijedt, a metró is állt egy kicsit, majd emberek – sok olyan is, aki nem itt szállt volna le – segített fölvenni. Emberünk is felpattant, segített vinni a néni csomagjait, de föl már nem ment vele. Egy viszonylag erősebb kiállású nő visszaparancsolta, hogy már elgen vannak, menjen vissza, nem kell jönnie. Ez kicsit bántotta őt, hiszen segíteni akart, amire nem ilyen viszonzást várt volna, de hát van ilyen. Nem tudta magában tartani az egészet, ezért rögtön meg is írta az esetet egy barátjának, aki arrafelé lakott.

5.

A Klinikáknál kevés ember szállt föl, viszont annál több le. Többségük diák volt, akik a közeli egyetem és gimnáziumok tanulói. Ők viszont lökdösődésben nem ismertek kegyelmet, főleg a középkorú emberekkel szemben nem. Emberünk ekkor tudott leülni, egy baráti hármashelyére. Kicsit kételkedett, vajon tudják ezek a fiatal emberek, hogy merre mennek, és ha tudják, miért kell ilyen erőszakosan.

6.

Először Corvin, aztán Kálvin tér. Az ember itt kapta meg a telefonhívást egy barátjától, hogy a mentősök bár kiértek, nem tudták megmenteni az idős nőt. Kicsit fura volt, hogy a Nagyvárad térnél elég sok rendelő van a közelben, mégis majd' húsz perc kellett, hogy kiérjenek.

Hős utazónk unottan nézett ki az ablakon. Figyelte az egyre tűnő metrómegállókat, és talán érdekesnek is tartotta volna őket, ha nem századszorra látja. Ugyanolyan kialakítású, egyszínű székek, kék táb-

lák, szürke és sötét falak, az ember úgy érezte, hogy amikor lejön a metróbá, kicsit visszamegy a szocializmusba. De ez senkit sem érdekelt, hiszen senki sem gyönyörködni jött ide, hanem utazni – ha lehet, minél gyorsabban, közben szaporán imádkozva, hogy ne pont akkor gyulladjon ki az egész foshalmaz, amikor ő is a vonaton van. Ezeket a megállókon is sok ember szállt föl és le, és sokan csak egy vagy két megállóra jöttek. Megszokottan intézték napi útjukat, csak jöttek, aztán mentek is.

7.

Betette a fülébe fülhallgatót. Nem kerülte el a figyelmét azonban egy kisgyerek sírása. Már a második kisgyereket hallja sírni, pedig utálja. Az anya is ideges. Miért kell sírnia a gyerekeknek már megint? Miért kell őt égetnie? Nem látja, hogy amúgy is tiszta ideg? Azt se tudja elmondani, mi a baja. Ha megüti, talán jobb lesz, gondolta. De nem, azt nem teheti, lehet, hogy utána még jobban fog sírni. Nem fogja megütni, ki fogja bírni.

Miután lekevert a gyereknek egyet, valóban úgy lett, ahogy gondolta. A kisfiú még jobban sírt. Az utasok utálattal nézték az anyát, de a gyereksírás nekik sem volt a kedvükre. Emberünk elfordította tekintetét, és csak hallgatta, amint bőmbőlés kíséretében begördül a szerelvény a következő megállóba.

8.

A metró tömött volt, szinte teltház. Hőszünk gyűlölte azokat, akik nem mosakodnak, és úgy mennek az emberek közé. Most is kifogott egy illet, aki leült mellé. A bűz annyira fojtogató volt, hogy főszereplőnk tudta, ezt a metrón kívül is érzik, és ha valamiért ki fognak minket rúgni az EU-ból vagy valahonnan, az a pofátlan, istentelenül büdös emberek miatt lesz. A bűztől föl kellett állnia, és egészen a má-

sik ajtóhoz ment, hogy ne is lássa a másikat. Mielőtt azonban eltűnt volna a szeme elől, mintha egy önelégült félmosolyt vélt volna felfedezni rajta, aki már rakta is le a táskáját a megüresedett helyre. Parasztok vagytok mind, gondolta az ember és unottan nézett maga elé – megszokta. Majd újra elkezdte kutatni az utazókat.

9.

Újra elindult a metró. Az eseménytelen Arany János utcát a Nyugati, majd a Lehel tér követte. Itt nem volt nagy sürgés-forgás, csak pár szegényebb külsejű ember szállt le. Jött viszont két ünneplő ruhába öltözött úr. Mind a ketten az ötvenes években járhattak, nem túl frissen borotvált arccal és erősen kopaszodó fejbőrrel. Mindketten leültek, most már volt hely. Pont abban a pillanatban, miután megkérték az utasokat, hogy vigyázzanak, az ajtók záródnak, és a szerelvény elindult, az egyik kapott egy telefonhívást a felszínről. Miután letette, sűgött valamit a társa fülében.

A társa erre felugrott. Zilált, feldúlt arccal nézett rá a másikra.

– Kirúgtak? Engem?

– Nem csak téged, Máté, még másokat is, csak...

– Nem érdekel, baszd meg, ezt most hogy gondolták? És mikor lett ez eldöntve? Mi a fene? – fakadt ki hirtelen.

Ám a felindultság hirtelen átváltott kétségbeesésbe. Az elfogadással pedig hirtelen eljött a felismerés, továbbá az Árpád híd is. Lassan megszokta a tudatot.

10.

Leszállt a két ember. Főszereplőnk nézte őket, míg ki nem szálltak. Nem hitte el. Fájdalmat érzett, gyomra maroknyivá zsugorodott és érezte, hogy valami dobog a torokban. Miért kellett ez? Miért rúgták ki? És a másikat miért nem vették föl, mi történik

ezen a metrón? Mivel érdemelték ki ezt az emberek? Emlékezett, őt mindenhová elsőre fölvtették és csak egyszer rúgták ki, akkor is olyan munkahelyről, ahonnan amúgy is ki akart lépni. Átérezte a fájdalmukat, ő se tudta, miért. Azt sem vette észre, hogy már épp elhagyták a Gyöngyösi utcát, ahol felszállt egy új ember.

11.

Egy koldus volt. Szakadt nadrágja, nagy szakálla igazi, sztereotipikus kéregetővé alakította, akire lehet, hogy valahol máshol jobb élet várt volna. Emberünk csak akkor vette észre, amikor odaért hozzá és aprót kért. Felnézett rá. Váratlanul érte a hajléktalan felbukkanása. Érezte a bűzt, ami kiáradt belőle, és el tudta képzelni, hogy a többi utas hogy fordult el, vagy segített neki az elmúlt percekben. Tudta, hiszen bár nem kedvelte őket, ő maga sem tudta eldönteni, hogy akarjon segíteni neki pénzzel, vagy ne. Hiszen ha ad neki pénzt, nem lesz attól jobb az élete se neki, se a hajléktalannak. Nem adott neki semmit. A férfi kísétált, a metróból. Ez viszont már sok volt. Utálta az unalmat, mégis unalmasan élt. Utálta a szürkeséget és a rideg embereket, akikkel mindennap találkozott. Utálta, hogy még mindig nem tudta összeszedni a pénzt, hogy kiköltözhessen külföldre. De tűrte, nem siránkozott, hiszen mindenki tűr. Viszont néha, amikor ennyi rossz dolog jön össze akár egy metrótól, sokunkban eltörrik a lelki mécses. Vele sem volt másként. Belül keservesen sírt.

12.

Az ajtók záródnak. Még egy megálló. Legyen elég – gondolta. Az út rémálommá vált számára. Kavarogtak a fejében a gondolatok, a halott hölgyről, az anya kegyetlen indulatáról, a kirúgott alkalmazott-

ról és a hajléktalanról. Mennyi szomorú, lesújtó emberi élet. Mindegy, majd megszokják – gondolta emberünk szemét törölgetve.

Hirtelen egy kisfiú lépett oda hozzá. Nem nézett ki többnek nyolcévesnél, mégis olyan bátorsággal és szelidséggel ment oda hozzá, mint egy pap.

– Elnézést uram, valami baj van?

– Nem köszönöm, nincsen semmi – felelte foghegyről az ember.

– Biztos? Nem teljesen úgy nézett ki – mondta kicsit félénken a gyerek.

Körülnézett. A metróban senki sem nézte őt. Nem törődtek, csak a saját életükkel, problémáikkal. Csak a gyerek anyja fordult felé, de ő is inkább a gyereket nézte.

– Hát... tudod, néha túl sok minden rossz és túl kevés, ami jó – válaszolta emberünk. Ránézett a kisfiúra és mosolygott. A gyermekből áradó önzetlen kedvesség átragadt rá is.

– Tudok valamiben segíteni?

– Nem, köszönöm. Ez nem olyan, amit gyorsan el lehet mulasztani.

– Sajnálom – mondta a gyerek szomorúan.

– Semmi gond – nézett a fiúra mosolyogva, amire ő is földerült.

A metró elkezdett fékezni. A jól megszokott dobhártyaszaggató éles hang megszólalt. Szerette volna még folytatni a beszélgetést a fiúval, de nem sikerült. Anyja odament, majd szelíden megérintette gyermekét, hogy készüljenek a leszállásra. Végállomás. Az ajtók kinyíltak, az utazók kiléptek a metróból, ami üresen rohant tovább a sötétségbe.

Az ember egy pillanatra megállt, majd gyors léptekkel és felemelt fejjel elindult felfelé, és kilépett a világosba.

Tózsér Kristóf átírata: Nem életút

Prolóógus

Fény. A hosszú, bűzös, sötét katakombák-
nak immáron vége van. Már oly régóta
vártam, hogy véget érjen, de el sem tud-
tam képzelni, milyen lesz, vagy lehet utá-
na. Most pedig visszagondolván eddigi
életemre, úgy látom, mintha egy hatalmas
és végtelen úr lett volna, ahol csak bolyon-
gok céltalanul. Szemem látásától, fülem
hallásától, kezeim tapintásától, szívem ér-
zéseitől, elmém tudatától megfosztva.

Vége van. Nem tudom, mi ez a hely. Ta-
lán nem ez az, amire vágytam a sötétben?
Mert világos van, és vágyaim között – biz-
tosra veszem – elsőként szerepelt a sötét-
ség vége. Világos van és tisztaság, azon-
ban minden olyan idegen. Valójában nem
tudom, mire vágytam akkor, most viszont
visszavágyakozom. A sötétség kényelmes
és céltalan létébe. Ahol nincs kötelesség.
Látvány, mely fárasztaná szemem, hallás,
mi zavarja fülem, viszkető tapintás, a fé-
lelem érzete és a tudat, hogy ez már nem
fog változni soha. Felsőirok.

Az ajtók záródnak.

1.

A szerelvény elindult. Most, hogy lenyug-
szom, látom csak igazán, mi is ez a hely.
Ha felnézek a plafonra, lámpákat látok.
Ezek adják számunkra a fényt. Ha felné-
zek, még rudakon lógó szürke köröket is
látok, azonban el nem tudom képzelni,
mire lehetnek jók. A hely hatalmas. He-
lyesebben fogalmazva hosszában hatal-
mas, szélteben annyira nem. Nekem így is
tetszik. Két oldalt hosszú széksorok nyúl-
nak el. Tágra nyitom szemeim, és meg-
próbálok minél ritkábban pislogni, hogy
a legkevesebbet veszítsem el ebből a gyö-
nyörű látványból. Most már biztos vagyok
benne, hogy egyértelműen megérte fel-

szállni. Ahogy elnyúlva fekszem a széksor-
on, hirtelen egy női arcot látok meg fe-
lém hajolni. Kedvesen mosolyog rám és
szeretettel néz a szemembe. Nem tudom,
miért, hisz nem ismerem, de én is sze-
rettem őt. Gyönyörű és hatalmas, én pe-
dig érzem, hogy mellette biztonságban va-
gyok. Majd egy újabb embert látok meg,
egy férfit. Ő átkarolja a kedves nőt, meg-
csókolja, majd ő is rám mosolyog. Csak
ülnek mellettem kézen fogva, én pedig
boldog vagyok. Boldog vagyok, mert tu-
dom, hogy nem eshet bajom, és hogy va-
laki által mindig szeretve leszek.

Nemsokára már őket követem ámul-
dozva és hallgatom, amit mesélnek kép-
zeletbeli megállókról vagy gonosz szemé-
lyekről, akik állításuk szerint azért száll-
nak fel, hogy bizonyosságot nyerjenek,
tényleg érdemesek vagyunk-e a maradás-
ra, mert ha nem, akkor leszállítanak. Mi-
kor azonban szememben meglátják a fé-
lelmet, mentegetőzve tagadnak le min-
dent, mit eddig biztosnak hittem.

De én mindmégannyi hibájuk ellené-
re szerettem őket. Talán (habár nem va-
gyok benne biztos) még a sorszékek puha
kényelménél vagy a fényt adó lámpáknál
is jobban. A vonat megérkezik első meg-
állójához. Ott áll egy darabig, közben pe-
dig emberek szállnak fel. Idősek, fiatalok
egyaránt. Az ajtók záródnak. A vonat is-
mét elindul.

2.

A sok emberrel, akik az előző megálló-
ban szálltak fel, egy idős, hölgy is érke-
zett. Ő volt az, aki valahogy kitért a tö-
megből. Egyrészt talán, mert ő lehetett va-
lóban a legöregebb az összes felszálló kö-
zül, másrészt pedig szinte már fizikailag
is érezhető volt rajta a magány és a fáradt-

ság. Ahogy felszállt, azonnal egy szabad helyet keresett, de a többi ember gyorsabb volt nála, és így nem ülhetett le. Sértődötten keresett hát egy szabad fél négyzetmétert és csak áll. A lehető legjobban látható módon próbálja tudtunkra adni, hogy rossz emberek vagyunk, és hogy szánjuk meg egy ülőhellyel. Ezt azonban csak én gondolom, ugyanis olyan méltóságteljesen tűri a szenvedést, akár egy bukott király. Ahogy egy öregasszony a lehető legjobban képes kihúzni magát, áll és tekint a semmibe.

Azokban nem sokáig bírja ezt a fenséges pózt, és az ülő emberek tekintetét kezdi fürkészni. Gondolom, nem csak én nézem végig az asszony szánalmas produkcióját, ugyanis minden ülő utas tökéletesen tudja, mikor kell elkapni a tekintetüket a vadászó vén elől. Sajnos én nem vagyok ilyen szerencsés. Túlságosan is érdekel a jelenet minden egyes pillanata, ezért még akkor sem kapom el a tekintetem, mikor a vénasszony egyenesen a szemembe néz. Csak nézek vissza ősz szeméibe és halványan elmosolyodom. A vén szemében erre határozott és egyértelmű gyűlölet lesz úrrá. Úgy néz rám, mint egy utolsó féregre. Szája remegni kezd, vézna lábai pedig (melyeket ugyan nem látok, de a nyakából és kezeiből erre következtetek) reszketni. Látom, akármelyik pillanatban eldőlhethet a koszos földre, de talán jobb is neki ott. Végül is mi baja lehet egy ilyen vénasszonynak a földön?

A lábai tényleg nem bírják már sokáig. Az egyik megbicsaklik, majd egy éles jajt hallatván a földre hull. Többen is az eddig ülők közül a segítségére sietnek. Olyan gyorsan pattannak fel a helyükről, mintha csak valaki azt mondta volna, hogy „vizes a szék”. Van közöttük egy orvos is. Ő megnézi a pulzusát, majd mesterségesen próbálja lélegeztetni. Az egész eltart legalább

öt percig, de végül az orvos undorodva feláll az asszonytól és elsétál.

A vonat megáll. Kidobják a halott asszonyt. Legközelebb át fogom adni a helyemet. Az ajtók záródnak.

3.

Egyszer csak mintha egy kellemes illat csapná meg az orromat. Nem tudom, honnan jöhet, vagy kitől származhat, de hogy jó érzéssel tölt el, az biztos. Bíbor rózsza. Biztos vagyok benne, bíborrózsailat van. Szinte mámorítóan hat rám. Lehunynom szemem. Hallom a szívem dobogását, mely még sosem volt ilyen gyors. Ismét érzem az illatot. Most azonban sokkal erősebben és tudatosabban. Csukott szemmel elindulok abba az irányba, merőről az illatot vélem érezni. Tudom, jó irányba haladok, ugyanis már a lelkemben érzem a mámor édes illatát. Szinte már szállok. Testem pehelykönnyű, elém pedig tiszta és gondtalan. Ahogy éppen bódultan szálllok, egyszer csak mint-

ha hangokat hallanék. Olyan tompa és lágy hangok ezek, hogy akár még képzelet is lehetne, de én tudom, hogy nem az. Kinyújtom kezem és kinyitom tenyerem. Egy szirom hullik bele. Kinyitom szemem és a vonat tele van vele. Jól gondoltam, bíbor rózsa. Gyönyörű látvány, ahogy a megannyi kis bíbor szirom csak hullik és nem áll le. Forogni kezdek és nézek felfelé, hogy minél több szirom hulljon arcomra. Végül leborulok a szirmok alkotta lágy fekhelyre, majd elnyom az álmom.

Kinyitom a szemem és meglátom őt. Mellettem fekszik és engem néz. Engem néz angyali kék szemével és én levegőt is alig merek venni, nehogy valamit rosszul csináljak és elüldözzem őt. Így hát lélegzet-visszafojtva, tágra nyitott szemekkel bízom magamat a sorsra. Mindeközben belegendolok, hogy szükségem van rá. Akarom őt. Vigyázni akarok rá, hogy semmi baja ne eshessen. Szeretem őt. Tudom, ő az igazi. Mi uraljuk a világot. A többi ember hódoljon be nekünk. Örök-ké egymáséi leszünk. Már szinte órákon keresztül nézem őt nyitott szemekkel, pislogás nélkül. Azonban gyenge vagyok és egy pillanatra mégis lehunyom a szemem. Mire ismét felnyitom, nincsen ott. Olyan gyorsan kelek fel, mint még soha. Hol lehet? Merre keressen? Miért hagyott itt? Eszeveszetten rohanni kezdek az egyik irányba, de most nem érzem az illatot. A szirmok pedig mintha ritkásabban szállnának és sötétebb színűek lennének, szinte már feketék. Csak rohanok ijedten. Félelemmel a szívemben, hogy elvesztetem azt, aki legfontosabb az egész életemben...

Befutunk az állomásra. Várunk ott egy kicsit, majd ismét elindulunk.

4.

Már régóta figyelem azt a táblát. Az összes ajtó fölött található egy. Az állomások nevei vannak rajtuk. A kezdetektől, ahonnan én jövök, a végezetig, ahol majd le kell, hogy szálljak. Le kell, hogy szálljak. Tudom, hogy le kell szállnom majd, de hová? Mert ha ismét abba a bűzös, céltalan sötétségbe kerülünk, azt semmiképp nem szeretném. Van-e esetleg egy másik élet a leszállás után? Vagy esetleg egy jobb hely, ami vár ránk?

Nem bírok ezekkel a kérdésekkel. Meg akarom tudni, mi lehet az utolsó megálló után. De mégis ki tudhatja erre a választ? Lehet, hogy valaki járt már ott és visszatért. Vagy mi van, ha nem szállunk le, akkor se, ha már muszáj. Ha jönnek a kalerek, de mi legyőzzük őket és maradunk. Meg kell tudnom a választ.

Ekkor három alakot pillantok meg egymás mellett ülni. Az első fehér, tiszta, ragyogó ruhában. A második anyaszült meztelenül, a harmadik pedig, mint akárki más a vonaton. Leülök velük szembe. Ők kíváncsian néznek rám. Talán azt várják, hogy kérdezzek valamit tőlük. Egy másodpercre az állomásokat jelző táblára nézek, majd vissza. Látom, hogy ők is odanéznek, majd egymásra. Úgy vélem, tudják, mit szeretnék megtudni.

– A végállomáson túl egy új világ veszi kezdetét – szólal meg a fehér ruhás. – Az ottani lét nem lesz ilyen nyomorúságos, mint amiben most van részünk. Mindez csupán próbatétel, hogy méltók vagyunk-e az odajutásra. Az út végén mindenkinek le kell szállnia, de nem mindenki kerül majd egy helyre. Akik dicső, jó életet éltek, azok az örök boldogság szigetére jutnak, ahol örök jólétben, akármiféle rossz nélkül élnek örökké. Akik azonban nem méltók rá, azokra az örök szenvedés

szigete vár, ahol örök szenvedés lesz osztályrészük. Röviden, fiam, élj becses, jóra való életet, és az utolsó megálló után majd a boldogságot remélheted.

– Több lehetőség van – szólal meg közvetlen az első után a meztelen. – Miután leszállsz, esélyt kapsz arra, hogy mindezt újrakezdj. Ugyanis az utolsó megálló után a vonat visszaindul, és te rajta maradhatsz. Mindez addig ismétlődik majd, míg el nem éred a tökéletes állapotot, és lelked már nem akar egy követke-

ző vonatra szállni. Az örök semmibe kerül majd. Ott pedig olyan boldog leszel, mint soha az itteni életed során.

Csend támad. A fehérruhás és a meztelen a harmadik személyt nézik. Gondolom, azt várják, hogy ő is mondja el a véleményét. Ő azonban mogyorót eszik, és nem nagyon gondolja, hogy válaszolnia kéne.

A vonat megáll. A megállóban áll egy darabot, majd elindul. Az ajtók záródnak. Folyt. köv.

✱ ✱ ✱

Tözsér Kristóf: Miért higgyünk Isten létezésében? (In memoriam Blaise Pascal)

Mindenekelőtt azt kell belátnotok, kedves barátaim, hogy nem tudjátok, létezik-e Isten, vagy sem. Mindeztidáig nem sikerült senkinek bizonyítania sem azt, hogy létezik Isten, hogy pedig azt, hogy nem létezik.

Akárhogy is számolom, mindössze négy lehetőség van. (1) Hisztek Istenben és létezik Isten. (2) Hisztek Istenben, de nem létezik Isten. (3) Nem hisztek Istenben és nem létezik Isten. (4) Nem hisztek Istenben, de létezik Isten.

Fordított sorrendben haladok. Ha nem hisztek Istenben, de létezik Isten, akkor bizony keményen ráfaragtok. Isten ugyanis lesújt a hitetlenekre. Örök kárhozat lesz az osztályrészetek.

Ha nem hisztek Istenben és nem létezik Isten, akkor ez tiszta helyzet. Mivel nem hisztek Istenben, nem kell áhítatossággal múlatnotok az időt. Nem kell templomba járnotok, gyónnotok, imádkoznotok, sőt még jótékonykodnotok sem kell. Mivel nem létezik Isten, a túlvilág sem létezik. Halálotok pillanatában tudatotok kihuny, nem léteztek tovább.

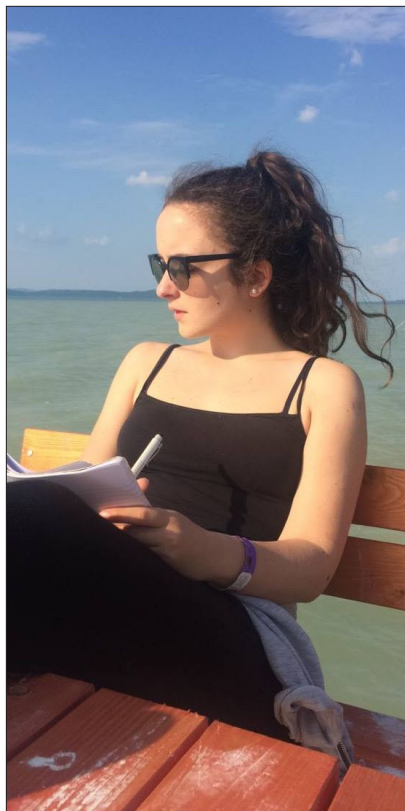
Ha hisztek Istenben, de nem létezik Isten, ekkor is – elismerem – ráfaragtok egy kicsit. De csak egy kicsit. Áhítatoskodtok, olvassátok a Szentírás ígését, imádkoztok, gyóntok... S mindezt a semmiért teszitek, értelmetlenül.

Végezetül, ha hisztek Istenben és létezik Isten, akkor bizony örök dicsőség és üdvösség vár reátok a halálotok után. Áhítatosságotok és rendületlen hitetek tehát meghozza a gyümölcsét: a túlvilági boldogságot a számotokra.

Remélem, kedves barátaim, ti is könnyen belátjátok immár: érdemes és ésszerű Isten létezésében hinnedek. Hisz' gondolatok csak bele! Minden kétséget kizáróan kisebb rossz az, ha hisztek Istenben és nincsen Isten, mint az, ha nem hisztek Istenben, de Isten létezik. Az első esetben áhítatotok tényleg felesleges volt, a második esetben azonban az idők végezetéig szenvednetek kell.

Kátai Lili átírata: Úgy gondolják

Leszálltam a villamosról a Blaha Lujza téren, siettem, hogy elérjem a metró. Az aluljáróban zene multság zajlott, keresztény dalokat énekeltek mikrofonba, és egy fiatalabb nő – baráta gitáros kíséretében – ritmusra ordított vallásos kulcsmondásokat, hogy az üzenet mindenképp biztosan eljusson. A körülöttük álló nézők erre táncra perdültek, és kézen fogva ugráltak egyik lábukról a másikra. Meghatározó élmény valami részesénekné lenni. Csak egy pár másodpercig voltam itt, siettem tovább. Balra néztem, egy 50-60 év körüli férfi ült saját vizelettócsája mellett, egy száraz sonkás pizzát majszolt mohón. Továbbmentem. Jobbra egy nagyobb társaság a hideg kövön ült egy tigrismintás pléddel takarózva. Előttük egy papírporhár. Közös kassza. A gyülekezet hangját még a mozgólépcsőhöz érve is hallottam. Visszanéztem rájuk utoljára: átok, szégyen, keserűség, félelem, csalódás, gyász, kudarc. Biztos ezek következhetnek be, ha nem hiszek Istenben. Úgy gondolják. Biztos ti is ott lent, a hideg kövön ülve ezért bűnhődtek. Úgy gondolják.

* * *

Kátai Lili: Savanyú

Nagyon szép délután volt. Ittunk egy limonádét, sétálgattunk, eszünkbe jutottak a régi emlékek, amik már tényleg nagyon rég voltak, és egyedül talán nem is tudtam volna visszaemlékezni rájuk. Közös ismerőseinkről, a barátainkból összeverődött társaságokról is beszélgettünk. Jó volt. Annak ellenére, hogy más dolgok érdekelnek minket, jól éreztük magunkat. Beszéltünk a többiekéről, ki mennyire változott meg, ki mit csinál mostanság, milyen rossz ember lett néhányukból. Olyan könnyű beszélgetés volt, és mi-

kor az utolsó citrommagot is felszippantottam a szívószálammal, rájöttem, hogy gyanúsán könnyű beszélgetni. De hisz én nem ilyen vagyok. Igaz, hogy akikről beszélgettünk, sosem tartoztak a kedvenc embereim közé, de akkor is. Sosem beszéltem volna ki őket. Nem is értettem, könnyű gonosznak lenni? Borzasztó könnyű volt. És két gonosznak egyetérteni? Még könnyebb. És én elhittem, hogy az együtt töltött idő szép, talán meg is marad majd jó emlékek. De az volt, végül is kívülről annak tűnhetett. De én nem ilyen vagyok.

De akkor milyen vagyok? Akkor ott nem tudtam eldönteni. Próbáltam a helyzetből jól kijönni, elvégre csak őszinték vagyunk. Vagy nem? Elmondjuk egymásnak a véleményünket a másikról. És folytattuk. Beleenyugodtam anélkül, hogy tudtam volna, mibe is nyugszom bele. Csak egymásra hangolódtunk, két rég találkozott ismerős. Rájöttünk, milyen hasonlóak vagyunk. Tényleg félelmetesen azok vagyunk.

Miután elváltunk, megbeszéltük, hogy legközelebb is találkozunk, hogy gyakrabban kéne, hogy ez a limonádé mennyire jó volt, és a többi hasonló búcsúzkodó szöveg után elindultunk két ellenkező irányba. Felszállt a metróra egy néni, azonnal átadtam a helyem, valahogy természetes volt az is, hogy széles mosollyal rávigyorgok. Ő elégedett volt a bánásmóddal, én elégedett voltam magammal. Mindenki

boldog volt. Hazaérve anyunak elmeséltem, milyen jól éreztem magam, el is felejtettem, mikén agyaltam a találkozás közben, hogy milyen gonosszá váltam, talán ő tudta volna, miért vagyunk ilyenek, és talán mondta volna, hogy ő is ilyen néha, hogy emberből vagyunk, hogy néha belefér, de talán azt nem tudta volna, hogy a néhát megszokom majd. Hát megszoktam. Könnyű volt, most nehéz.

Minden este az ágyamban a hátamon fekvé alszom el, de előtte végiggondolom, megkeresem, mi volt szép és jó a napomban, akkor is, ha az csak egy kis apróság, akkor is, ha nagy dolog, mindig megkeresem. Meg is találok. A macskám felugrott a lábamhoz az ágyra, megmosdott, dorombolt és elaludt. Olyan jó érzés volt. De ezek mégsem jó és szép napok.

Majer Mirtil átirata: Kesernyész

Nagyon szép délután volt. Az ég tisztaságát, egyenletes kékségét egy báránnyelű sem rejtette el, csak a nap kacérkodott rajta. Nem bántam, sőt tetszett is a dolog, ahogy sugarai óvó melegséggel takargattak be minket és mindenki más körülöttünk.

Ittunk egy kávé. Édesen, sok tejjel. Sétálgattunk, a napfény pedig nem tágitott mellőlünk. Eszünkbe jutottak a régi emlékek, amik már tényleg nagyon rég voltak, és egyedül talán nem is tudtam volna viszagondolni rájuk. Közös ismerősökről, a közös barátainkból összeverődött társaságokról is beszélgettünk. Jó volt. Annak ellenére, hogy más dolgok érdekelnek, jó volt így. Beszéltünk a többiekről, ki mennyire változott meg, ki miket csinál mostanság, milyen rossz ember lett néhányukból. Olyan könnyű beszélgetés volt, és amikor az utolsó citrommagot is felszipantot-

tam a szívószálammal limonádéból, rájöttem, hogy gyanúsán könnyű beszélgetni. Az utolsó korty megkeseredett a számban, lemosva a könnyed cukros-savanykás ízt maga elől. Minden gyanúm ellenére igyekeztem légies könnyedséggel folytatni a beszélgetést, hogy reakcióim ne legyenek megzavarják barátnőm vidám kedélyét. De hiszen én nem ilyen vagyok, sivított bennem a felismerés. Igaz, hogy akikről beszélgettünk, sosem tartoztak a kedvenc embereim közé, védtem magamat önmagam előtt, de akkor is. Sosem beszéltem volna ki őket, támadtam magamra ismét. Nem is értettem, ennyire könnyű gonosznak lenni? Borzasztó könnyű volt. És két gonosznak egyetérteni? Még könnyebb. És én elhittem, hogy az együtt eltöltött idő szép, talán meg is marad jó emlékeknek. De én nem ilyen vagyok, tiltakoztam, de a beszélgetés csak folyt to-

vább ugyanabban a mederben, elmosva a beledobált érzéseimmel. De akkor milyen vagyok? Akkor, ott nem tudtam eldönteni. Próbáltam a helyzetből jól kijönni, elvégre csak őszinték vagyunk, nem? Ez csupán a tényszerű igazság. Elmondjuk, egymásnak a véleményünket másokról, majd ítéletet mondunk. Folytattuk. Belenyugodtam anélkül, hogy tudtam volna mibe is nyugszom bele. Csak egymásra hangolódtunk, két rég találkozott ismerős, nem lehet ebben semmi rossz. Rájöttünk, milyen hasonlóak vagyunk. Tényleg félelmetesen azok vagyunk. Gyorsan elszaladt az idő, és húzta magával a fénysugarakat is. Miután elváltunk, megbeszéltük, hogy legközelebb is találkozunk, hogy gyakrabban is kéne, hogy ez a limonádé mennyire jó volt, és a többi hasonló búcsúzkodó szöveg után elindultunk két ellenkező irányba. Az alagút rohanó sötétségét egy fehér faló más törte meg, és felszállt a megfáradt metróra – egy apró virágos kendővel a fején és évek sokaságával a háta mögött – egy idős, meghajlott hátú néni. Gondolkodás nélkül átadtam a helyem, valahogy természetes volt, az is, hogy széles mosollyal rávigyorgok. Ő elégedett volt a bánásmóddal, én elégedett voltam magammal, és ez raktárra küldte a büntudatomat is. Mindenki boldog volt. Na igen, én ilyen vagyok, ragasztottam boldogan a címkét a fejemre. Hazaértem, anyunak elhadartam, milyen jó volt találkozni a barátnőmmel, de az érzéseim valahogy nem akartak a beszédem pályájára állni. Elégedett mosolya nekem szólt, és ismét kerülni kezdett a büntudat. Kiáltani akartam, hogy ne szeress, mert már gonosz vagyok. Érzéseimtől üldözve viharzottam el és vágattam a szobámba. Eljártam a gondolattal, hogy talán ő tudta volna, miért vagyunk ilyen gonoszak, és

talán mondta volna, hogy ő is ilyen néha, hogy emberből vagyunk, hogy néha beleférf, de talán azt nem tudta volna, hogy a néhát megszokom majd. Hát, megszoktam.

Könnyű volt, most nehéz. Minden este az ágyamban a hátamon fekvé alszom el, de előtte végiggondolom, megkeresem, mi volt a szép és jó a napban, akkor is, ha az csak egy apróság, akár nagy dolog, mindig megkeresem. Meg is találom. A macskám felugrott a lábamhoz az ágyra, megmosdott, dorombolt és elaludt. Olyan jó érzés volt. De ezek nem szép napok, ezek mégsem lehetnek szép napok.

Molnár Dávid Márk átírata: Egyedül talán nem is tudtam volna visszaemlékezni

Nagyon szép délután volt. Ittunk egy limonádét. Eszünkbe jutottak a régi emlékek. Beszéltünk a többiekéről, ki mennyire változott meg, ki mit csinál mostanság. Jaj, olyan könnyű beszélgetés volt, és mikor az utolsó citrommagot is felszippantottam a szívószá-lammal, azt éreztem, hogy gyanúsán könnyű volt beszélgetni.

Furcsán, sárgán feszültünk egymásnak a hatalmas üvegtartályban. Odakint tűzött a nap. A folyadék hatalmasra és ijesztőre tágította a világot körülöttünk. Szorosan egymáshoz tapadva küzdöttünk. Egymás bordájába, ölébe taposva próbáltunk helyet csinálni magunknak.

De hiszen én nem ilyen vagyok. Egyszerre szívtam be és fújtam ki a levegőt. Akkor ott nem találtam választ arra, hogy milyen vagyok. Belenyugodtam. Anélkül, hogy tudtam volna, mibe nyugszom bele. Kényelmes volt. Mielőtt elváltunk, még megbeszéltük, hogy legközelebb is találkozunk, hogy gyakrabban kéne, hogy ez a limonádé mennyi-re jó volt.

A sűrűn, örvényekkel felkavart világunkban gyakran elsodródunk egymás mellől. Aki nem képes alkalmazkodni, biztosan elbukik. Itt mind ugyanazt akarjuk magunknak. Az állapot átmeneti, a pillanat azonban végtelen. Ezt mondják legalábbis. Nem fér a fejembe.

Elégedett voltam magammal. Mindenki boldog volt. Hazaérve anyunak elmeséltem, hogy milyen jól éreztem magam. Valaki kiszippanthatta belőlem a lelket (vagy mit). Jaj de könnyű néha gonosznak lenni. De azért mégis én – (még) én vagyok.

* * *

Molnár Dávid Márk: Cím nélkül

Van, ami adott.
 Van, ami lehet.
 Barack egy sinen.
 A sín remeg,
 A barackot rázza a hideg,
 Játssza az elmúlást.

Kiss-Kuntler Áron átírata: Egy halott ember napja

Unalom, unalom, unalom...

Unalmas az élet. Inkább megölöm magam, minthogy ilyen életet éljek. Hirtelen egy hangot hallok: Ilyen életet kell élned!

Hát jó, akkor öngyilkos leszek. Felállítom a szoba közepére háromlábú széket és felállok rá. Felakasztom a kötelet és bedugom a fejem a hurokba. Ellököm magam alól életemet, a kötél megszorul a nyakamon és zuhanok bele az örökkévaló sötétségbe... Vagy mégsem? Úgy látszik, még élek. Lehet, hogy rosszul csomóztam meg a kötelet?

Lógok a szoba közepén, kezeim hátrakötve és várom, hogy meghaljak. Észreveszem, hogy le van húzva a sliccem. Elkezdek aggódni, mi van, ha így találják a mentősök, vajon mit fognak gondolni majd? Kifordítom a bokámat és megpróbálom visszahúzni a cipzárt. Szerencsére sikerül és megnyugszom. Eszembe jut Anna, a régi barátnőm, aki szakított velem, mert én összetörtem a szívét. Bárcsak itt lenne most velem! Észreveszem az íróasztalomat, amit leértékelve vettem egy hónapja. Rajta papírok, amikre az én nevem írták. Holnapra kell őket leadnom a főnökömnek. Hirtelen bejön, a szobában a szél megragadja a papírokat és elfut velünk. Hiányérzetem támad, de nem tart sokáig, mert eszembe jut a kedvenc sorozatom, aminek ma este van az évadzárója, és én nem láthatom. Kiborulok, mert tudni akarom, hogy mi lesz a vége. Idegességemet fokozza, hogy beszáll az ablakon egy légy. Ott zümmög az idétlen szárnyaival és a kis fekete testével. Le akarom csapni és elkezdek vergődni. Megpróbálom eltalálni valamelyik lábujjammal, de az szemtelenül rászáll az orromra. Nem baj, úgyis eltalálom, fellendítem a lábamat és arcba rúgom magamat, mire a kötél megrándul. Azt nem tudom, hogy a legyet eltaláltam-e, de még hallottam a szomszéd asszonyt ordítani: Nem érdekel, édes fiam, hogy szerinted unalmas az élet, ilyen életet kell élned!

Kiss-Kuntler Áron: Sötétségben

Miután átvágtam magam a trécselő próbababákon, visszattem véres kardom a számba és bementem velük együtt a dobozba, ami már elindult. Büdös volt odabent, a szag egyből lemarta rólam az otthon illatát. A többi ember is búzlótt, de én nem, mert én én vagyok. Próbáltam leülni valamelyik popófixre, nem mintha nehezemre esne állni, csak... (valami értelmetlen kifogás). Meg is láttam a tökéletes helyet, csak az volt a baj, hogy Szottyadt Zacskó már elindult. Minek neki ülni,

úgyis mindjárt elfújja a szél, szóval nekem kell ott trónolnom. Elkezdem futni, és egy ártatlan „elnézést”-tel sikerült kicseleznem Zacskót. Ahogy leültem, a doboz elsötétedett és megállt. Hatalmas csönd szállta meg a dobozt, de egyszer csak valaki elkiáltotta magát: A sötétben nincsen semmi, csak a valami! Erre pár másik lény felkiáltott. Pár értelmetlen pillanattal később meg is tudtam, miért, mivel alólam is eltűnt a trón.

Szigeti Bálint átírata: Magányom őrzője (részlet)

Az égimeszelők létralábaikon felhőket mázoltak a cseréptetők fölé. Valahol felberregett egy vekker. Ray félálomban felvágott, de a szerkezet elugrált előle. Az óra buzgóságában túllendült az éjjeliszekrény peremén és a padlóra zuhant. Felvette. Hátrébb tekerte a mutatókat és visszafeküdt még fél órára.

Kicsoszogott a fürdőszobába, odabicecentve tükörképének. Az még aludt. Jó tíz percig kellett énekelnie, hogy megeredjen a meleg víz. Lezuhanyozott. Bár szakálla még nem nőtt, megborotválkozott, hogy később majd ne kelljen. Szúrós törülközőbe törölte az arcát, amin még ott érződött a tegnapi sampon. Jól megnézte magát. – Ápolatlan, furcsa – mondta félhangosan és a borotvahabbal lefújta a tükröt. Puha köntösbe bújt és hatalmas, lila gőzfelhő kíséretében kilépett a nappaliba.

A falon lógó órára nézve rémülten látta, hogy késésben van. Átrohant a szobán, a díványra vetette magát, felvette a szokásos pózt és megkezdte a nyolc óra álmodozást.

A macskája felpillantott az újságjából.
– Késtél.

Nem válaszolt. Próbált még jobban elmélyedni, mintha ezzel bepótolhatná az elvesztegetett perceket.

A macska egy ideig nézte, majd megvonva a vállát, visszamélyedt a hírekbe.

Ray kinézett az ablakon, túl a girbegurba tetőcserepeken, el az óratorony mellett. Ma valahogy nehezen ment az álmodozás, pedig tudta, ha feladja, egy kislány a felhőjét miatta nem fogja megtalálni. Mégis figyelme el-elkalandozott, szeme sarkából nézte, ahogy a macska a bajszát pengeti. Főzött magának egy erős teát, de az sem segített. Feladta.

A kislány szomorúan nézte, ahogy felhője pamacsokat eregetve tovaszáll.

Az asztalon hagyott újságért nyúlt. A meteorológiai szavazás esőre állt.

– Könnyű nekik, mikor a kérdőíveket többségében mezőgazdasági telepekre juttatják el – dörmögte magában és lapozott. Az újság hosszú vitacikket közölt Isten hollétéről. Négy:kettőre győzött az a felté-

telezés, hogy Isten biztosan nincs a szekérenyben. A sporthíreket átfutotta, majd a párkeresési hirdetéseknel egy rövid, fekete keretbe írt igény megragadta a figyelmét: Keresek egy társat, legyen kitömve kis véletlenekkel.

Egészen fellelkesült. Még sosem látott hasonlót. Hátradőlt és elképzelte, milyen lehet a lány, aki felad egy ilyen hirdetést.

Egy országban, mely rendszerint lelóg a térképekről, kivirult a fű.

Odaszólt a macskának.

–Lehet, hogy hárman leszünk. – A macska nem reagált, a konzervnyitó mellett állt, figyelte, hogyan tekeredik körbe az ón. – Mondom, lehet, hárman leszünk.

– Nem – mondta a macska és kicsit mellé öntötte a húspempőt.

– Mindketten profitálnánk belőle. Nekem lenne, aki melegítené az ágyam és az ebédem, téged pedig gyakrabban tudnánk sétálni vinni. Gondold el! A lakás megtelne étellel, az erkélyünkre gyűlnének a galambok, a postás kétszer annyi levelet szállítana, és a bevásárlást se nekem

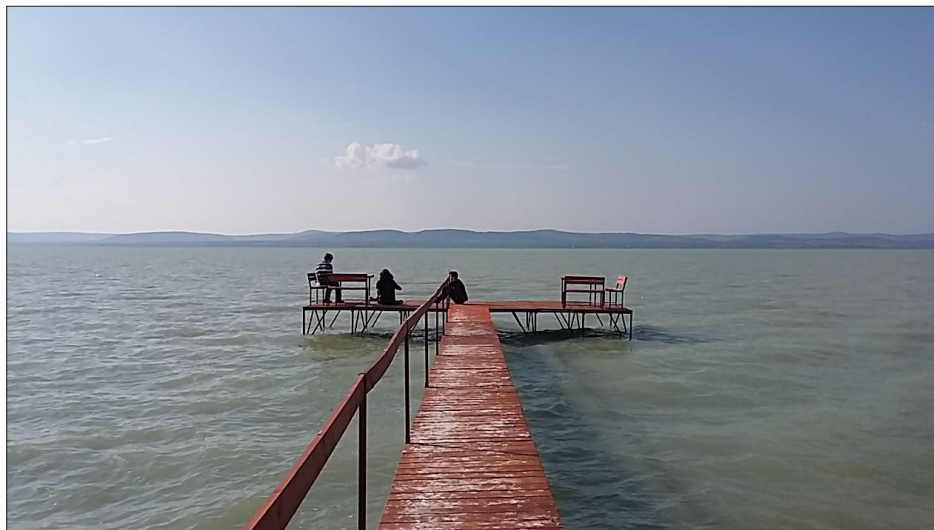
kéne végezni. Több időm maradna rád. Itt a száma is. Szerinted felhívjam?

A macska nem felelt, csak kezét kötényébe törölgetve bement a hálószobába. Hamarosan visszajött és folytatta az evést. Ray észre sem vette.

– Tudod mit? Megyek és felhívom – pattant fel és a hálószobába sietett, de nem találta a telefont. – Nem tudod, hova raktam a telefont? – kérdezte a macskától, aki azonban el volt merülve a konzervdoboz csomagolásának tanulmányozásában. – Nem baj. Felhívom utcairól – mondta magának és az előszobába ment.

Ahogy vette a kabátját, húzta a cipőjét, a macska elsomfordált mellette és keresztbe feküdt az ajtó előtt. Mikor odafordult, látta, hogy elaludt. Próbálta odébb taszítani a hatalmas, fekete testet, de nem sikerült.

Egy kicsit ácsorgott, majd sarkon fordult, átvágott a nappalin és kinyitotta az ablakot. A macska felugrott, de későn, Ray már kint volt. Az ablak egy tűzlépcsőre nézett.

Kifordult az utcára. A nyilvános fülkében a meleg, nyári nap ellenére földig érő kabátban görnyedt figura állt. Ray várt egy darabig, de az nem akarta megszakítani a vonalat. Elfordult és átment a túoldalra. A kabátos letette a hallgatót és követte. Az autó, ami előtt a furcsa figura elhaladt, hamarosan karambolozott, de ezt Ray már nem láthatta, mert lesietett a metróba. A különös alak megelőzte, de fennakadt a jegyellenőrszél.

A peronon saját fonalukon lógtak a telefonkagylók. Az odakészített befőttesüvegből kivett egy marék legyet és magához csalogatta az egyiket. Izgatottan tárcsázta a számot. Kicsöngött.

– Tessék – a hang olyan volt, mint egy kavicsé, ha felébresztik szendergéséből.

– A hirdetés miatt hívom – a finom beszéd hatására Ray is lehalkult.

– Hirdetés?

– A Mindennapokban.

– Ó, hogy az? – szigorúbb hangnembre váltott, de hallatszott, hogy nagyon izgott.

– Lepjen meg.

– Tessék?

– Nem az igazi. Viszontlátásra – lerakta.

Ray csalódottan állt. Annyira izgatta ez a lány, hogy egy másik telefonról újra tárcsázta a számot.

– Tessék?

– Jó napot kívánok, a hirdetés miatt hívom, melyet az újságban közölt – szólt bele elmélyítve a hangját.

– Nem maga hívott az előbb is? Csak most lemélyítette a hangját.

– Nem, nem – dörmögte a kagylóba Ray zavartan.

– De biztosan maga az – Ray halotta, ahogy a lány felkacag. – Ez nagyon tesszik. Adok még egy esélyt. Lepjen meg.

Ray fejében egymásnak ugrottak a dolgok.

Hosszú másodpercekig hallgatott. A telefonkagyló a nehéz munkahét után nem bírta tovább és összegömbölyödve a tanyerében elszenderedett, megszakítva az összeköttetést.

Ray szomorúan a helyére akarta rakni, mivel azt hitte, a lány tette le, mikor megcsörrent a hallgató. A felébresztett telefon még nem tért magához, a vonal tele volt zörejekkel.

– Négy óra, St. Terence Park, pad a tó mellett. Ne késsen.

Kábultan támolygott ki a fényre, de mikor fejében rendeződtek az események, nagyon boldog lett. Barátian megveregette egy égimeszelő létráját, mire a magasban dolgozó apró ember elejtette az ecsetjét. Énekelni szeretett volna.

Bepördült lakása ajtaján, felakasztotta egy földig érő kabát mellé saját nyári öltözékét és belépett a nappaliba. Menyzei illatok csapták meg az orrát, a macska a konyhában sürgölődött. Az edények ragyogtak, minden ablak nyitva, a függönyök elhúzva, friss tea főtt, sült a pirítós, a sütőben tekeredtek a kakaós csigák. Ámulva járt körül.

– Szülinapom van?

– Nem. Megérdemled.

– Miért?

– Egész eddig te viselted a gondomat. Kedves vagy hozzám, és én nagyon szeretlek.

– Mondd, minden rendben?

– Persze – válaszolta a macska, miközben az ablakhoz lépett és egy tálba csavart egy kevés felhőtejet.

– Képzeld, ma találkozom ezzel a lánnyal.

A macska leejtette a kezében tartott

kancsót, de már ugrott is felsöpörni.

- Minek? – kérdezte.
- Magányos vagyok.
- És én?
- Ne vedd sértésnek, de te csak egy

macska vagy.

- Te meg csak ember. Mit akarsz ezzel mondani?

- Nekem vágyaim vannak.
- Pontosan. Vágyaid vannak. Ha kielégülnek, megszűnnek többé vágyak lenni.

Ezen Ray eltöprengett.

- Nem érdekel. Kell a lány – jelentette ki.

A macska ellenséges hallgatásba burkolózott. A kakaós csigát benn felejtette a sütőben és szénné égett. A puding keserű lett, állítása szerint véletlenül esőfelhőből facsarta.

Ray egész nap a találkozóra készült. Fel-

próbálta a legszebb mosolyát, hozzá illő ruhát választott. Mikor elérkezett az idő és indulni kellett, a macska elé állt a pórázzal.

- Veled megyek – jelentette ki.
- Nem szeretném.

A macska fenyegetően meglengette a zsinórkarikát.

- Sétálnom kell.
- Meg tudod oldani magad is.
- Egy háziállat vagyok.
- Most nem. Majd ha hazajöttem, leme- gyünk a partra és együtt elemezzük a járókelőket. Jó?

- Az összeset utálok. Veled megyek.
- És ha allergiás a macskaszőrre?
- Majd elbújok egy fa mögé, és kérdezd meg.

...

Tóth Kata: „Jobb, mint a semmi?”

Azt mondta, ismerjük meg egymást. Nem is vette észre, mennyire elhallgattam, mikor mondta. Nem tudatosította, nem figyelt rám, soha nem teszi, de nem izgat. Jobban érdekli a már háromszor ál-

lapotos nő, aki még maga sem érett meg, nemhogy gyerekeket tanítson az érettségre. Akkor is ott ült egy ilyen fajta előttünk, a szoláriumozott vádliján feszült a harisnya. Nagyon odafigyelt a kinézetére, többször volt az edzőteremben, mint a gyerekei az ölében. Apám őt nézte, nem engem, pedig meg akar ismerni.

A metrón még sok-sok ruhába csomagolt élőlény volt rajtunk kívül, ezt azért mondom így, mert a háziállatok is hasonlóan voltak felöltöztetve, mint gazdáik. Ez most divat. Hasonlítani, kiemelkedni. Nem kitűnni a sorból, mert azt rossz szemmel nézik, de kitűnni a sorból, mert különben kilök a társadalom. Ebben igazodjunk el!

A pamutba és poliészterbe csavart bábuk kiabálva álltak egymással szemben, és közben dülöngéltek a metró mozgásával megegyezően. Senki nem értette a partnere szavát, de mosolygott, bólogatott és nevetett válaszul. Remélte, hogy a társ valami vicceset mondott. Sokszor sikeres ez a taktika, de legtöbbször csak kínosabb lesz az addig is felzárkózott kapcsolat.

Nem értem, hogyan lett ilyen a mi kapcsolatunk. De hát apának és lányának ismerenie kellene egymást, az alapoknak már a születésünkkel tudatában kell lennünk. Nem tudom, hogyan issza a kávé, egyáltalán szereti-e, nem tudom, hogy horkol-e vagy sem, volt-e már szerelmes, mit gondol az életről, mossza-e a zokniját, fürdött-e már meztelesen a Balatonban. Ő sem tud semmit rólam, néha a koromat is elfelejti.

Tizenhat év telt el. Most szeretné megismerni a lányát, aki már tizenhat éve él. Pont mire megszoktam, hogy nem része az életemnek, most akar belefurakodni. Milyen nevetséges jelenet, szörnyű.

Ha egy gyorsan mozgó járműben utazol és kinézel az ablakon, a látkép elmosódik, mint ha hiba lenne a mátrixban, nem állítottak a záridőn, a kép elmozdul, a fénykép pixeles lesz.

Sok hiba van a rendszerben, de ha azok nem lennének, az élet sem lenne. Mindenki a tökéletesre vár, de ha megkapná, ő lenne a legszegényebb ember, érzéstelenül és történetmentesen létezne a semmiben, ami érdektelenebb, még annál is, ami ezen a metróon folyik.

Tartalom

Hargitai Bea: Bevezető	2
A szakkörtagok egymásról.	2
Szigeti Bálint fülkéje	3
Kiss-Kuntler Áron viccelődik	5
Kiss-Kuntler Áron és Bálits Mihály: Én.	6
Bánfalvi Samu kérése	9
Bánfalvi Samu malaca	9
Bánfalvi Samu: Az idő bábjai.	10
Tózsér Kristóf vágyakozik	12
Tózsér Kristóf hite.	13
Majer Mirtill: Újév	16
Szigeti Bálint a bárányfelhőbodorító	18
Hargitai Bea kupaca	22
A szöveggé formált kupac	23
Majer Mirtill vizes széke	23
Bánfalvi Samu: Eső.	24
Bánfalvi-Szigeti zenés vízbodorítása	25
Tóth Kata a csónakgerendáról.	25
Bálits Mihály megállói	26
Tózsér Kristóf életútja.	30
Tózsér Kristóf Pascalra emlékezik	33
Kátai Lili szerint úgy gondolják	34
Kátai Lili: Savanyú	34
Majer Mirtill: Kesernyész.	35
Molnár Dávid Márk visszaemlékszik	37
Molnár Dávid Márk cím nélkül	38
Kiss-Kuntler Áron egy halott emberről.	38
Kiss-Kuntler Áron: Sötétségben	39
Szigeti Bálint magányának őrzője.	39
Tóth Kara: Jobb, mint a semmi	43

AZ ALKOTÁS ÖRÖME

A Közgazdasági Politechnikum Önképzőkörének kiadványa

Felelős kiadó: Diósi Alojzia

Felelős szerkesztő: Hargitai Bea

Tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.